

GEOFFREY HODSON

**A TÖKÉLETESSÉGHEZ
VEZETŐ ÖSVÉNY**

Tanulmány a gyors kibontakozás útjáról

Fordította: Bárány Károly, 2013

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

ELŐSZÓ	2
BEVEZETÉS	2
1. fejezet: A REJTETT KOVÁSZ	4
2. fejezet: A CSEND CSARNOKA	6
3. fejezet: AZ EGY AKARAT	7
4. fejezet: A SPIRITUÁLIS ÉLET TÖRVÉNYEI	8
5. fejezet: A TANÍTVÁNYSÁG	12
6. fejezet: A TANÍTVÁNYOK HÉTFÉLE TÍPUSA	15
7. fejezet: A MESTER MEGTALÁLÁSA	18
8. fejezet: AZ ÖSVÉNY ÉS A CÉL	20
9. fejezet: AZ ELSŐ BEAVATÁS	21
10. fejezet: A BEAVATOTT ÉLETE	24
11. fejezet: NEHÉZSÉGEK ÉS VESZÉLYEK AZ ÖSVÉNYEN	25
12. fejezet: A MÁSODIK ÉS HARMADIK BEAVATÁS	27
13. fejezet: A NEGYEDIK ÉS ÖTÖDIK BEAVATÁS	29

ELŐSZÓ

Ez a könyv a folytatása egy korábbi munkámnak, amelynek címe: „Meditációk az okkult életről”. Mind a kettő egy olyan meditatív állapotban íródott, ami a kontempláció gyakorlásának eredménye. Az elme ekkor befogadóvá válik az azt lefoglaló tárggyal kapcsolatos kívülről vagy belülről érkező magyarázatokra.

A hindu logika szerint három módja van az ismeretszerzésnek. Az egyiket úgy hívják, hogy 'Pratyakša' (szanszkrit szó), aminek jelentése 'közvetlen érzékszervi tapasztalás'. A második neve 'Anumāna', ami 'következtetést' vagy 'levezetést' jelent. A harmadik a 'S'ruti', aminek jelentése 'meghallani' (emberfeletti eredetű kinyilatkoztatott szövegeket). A 'S'ruti' módszer eredményét 'Āptavākya'-nak nevezik, aminek jelentése: 'olyan emberek szava, akikben meg lehet bízni'.

A sorozat második könyvének tartalma, hasonlóan az elsőhöz a S'ruti kategóriába tartozik, általam nem tökéletesen közvetítve.

Ezek a könyvek nem a sajátjaim, mert nem a 'Pratyakša' vagy az 'Anumāna' módszer eredményei, hanem a 'S'ruti'-hoz tartoznak.

GEOFFREY HODSON
Adyar, Madras, India.
1954

BEVEZETÉS

Egy átlagembert sokféle emberi gyengeség és számos tökéletlenség jellemez. Ebből a nézőpontból egy Adeptus maga a tömör erő és a tökéletesség. A kettejük közti különbség szinte felfoghatatlan az átlagember számára, akiben azonban már most is ott van az Adeptusság csírája.

Az átlagemberből Adeptussá váló fejlődés, ha ezt valaki a normálisnál gyorsabban akarja végrehajtani, a lehető legnagyobb erőfeszítést igényli. Az ember rendelkezik az ehhez

szükséges erővel, de a siker elérhetetlen marad számára ameddig csak bátortalanul törekszik erre.

Az elérendő magasságok olyan hatalmasak és az igénybevétel annyira komoly, hogy a siker csak akkor lehetséges, ha az ember egész lényét ennek a nagy Feladatnak szenteli. A törekvőnek elő kell hívnia Lelke minden erejét, majd végtelen őszinteséggel és akarattal a magasztos célra kell irányítania azt, mert egyedül így tudja elérni az Adeptusságot.

Az őszinteség ellentéte, az őszintétlenség vagy hazugság az összes akadály között a legnagyobb az Okkult Ösvényen. Az őszintétlenség szétmarja a Lélek tisztességét, és mint egy ártalmas féreg, gyorsan elpusztítja az összes friss hajtást, és elcsúfítja a nyíló rügyek szépségét. Az őszintétlenség emellett elzárja azt az átjárót, amelyen a tiszta gondolatok átjuthatnának az agy megvilágosításához.

A bátortalanság lehetetlenné teszi az okkult fejlődést; mert a törekvő csak Lelke teljes odaadásával, emberi természete minden részének nagy erőfeszítésével és akarata összességének felhasználásával érheti el a magasságokat a rendes időnél korábban.

Az Adeptusok léteznek. Egykor Ők is emberek voltak. Egyszer réges-régen nekiláttak a Feladatnak, mert megéreztek a Monád¹ tüzeinek késztetését és fokozatosan összegyűjtve erejüket elindultak a meredek, szoros és keskeny Ösvényen, amelyről tudták, hogy a célhoz vezet. A végsőig kitartva, ritkán pihelve, egyre növekvő önuralommal végül felértek a csúcsra és elérték céljukat.

Az Adeptusok létezése és az Általuk elért eredmények biztosítékot jelentenek minden ember számára, hogy a cél létezik és elérhető. Ne legyen tehát kétségünk efelől. Nincs helye a további hitetlenségnek és megkérdőjelezésnek ezen legfőbb törekvéssel kapcsolatban. A siker elérése teljesen bizonyos azoknak, akik a végsőig kitartva haladnak a győzelem felé.

Minden képzeletet felülmúló jutalom várja azokat, akik elérik a célt. Soha többé nem kell fájdalmat elviselniük, és képesek meggyógyítani az emberek fájdalmát. Soha többé nem kell harcolniuk semmiért, és képesek békével eltölteni az emberek szívét. Megvilágosultságuk által fényt visznek az emberek közé és tanítják azokat, akiknek van füle meghallani a tanításukat. Örökös biztonságban vannak, és képesek megmenteni az emberiséget is. Ők az Igazság Szent Fényének őrzői, amellyel képesek megvilágosítani a kereső emberek elméjét. Szívük nyitva áll az emberek minden öröme és bánata iránt; Ők a sebesült szívek menedékei és a fájdalom enyhítői.

Semmi sem tudja legyőzni a győzteseket. Semmi sem tudja megfélemlíteni azokat, akik már legyőztek minden ellenséget önmagukban és azon kívül, valamint áthágtak minden akadályt és feljutottak minden csúcsra. Ők már ismerik a legrosszabbat, mert megküzdöttek a legszörnyűbb gonosszal és legyőzték azt, ami a legjobban sújtja az emberiséget; így elhárítva mindent, ami a kereső Lelket megtámadhatja; saját életük mindenhatóságának biztos tudatában támaszai lesznek azoknak, akik a segítségüket kérik. Ez a nyugalom és béke a legnagyobb jutalom. Hasonlóan biztos érdem vár mindenkire, aki sikeresen végigjárja a „Szentek Útját” [Iz 35,8], a Tökéletességhez vezető Ösvényt.

A következőket mondanák azoknak, akik követni akarják Őket a hatalmas magasságokba: „Keljetek útra mindannyian, akik a célt el akarjátok érni. Imádkozzatok a fényért, amely megmutatja a felfelé vezető utat, és félelem nélkül kövessétek azt. Ez értetek van. Ez titeket hív. Az a sorsotok, hogy sikerüljön ez a feladat. Segítség vár rátok. Tanítótok a közeletekben van, és figyel benneteket. Ne nézzetek hátra, csak előre és látni fogjátok az Ő arcát. A Föld Adeptusai készen állva várják, hogy segítséget nyújtsanak a földi embereknek, akik meghallják a hívást, és magukat őszintén és teljes szívvel a fény, az erő és az igazság keresésének szentelik, és arra törekszenek, hogy Őket szolgálva az emberiség megmentőivé váljanak.”

---

¹ Monád: Az Isteni Szikra az emberben; a Legbelső Lakó; a „Halhatatlan Csíra”

„A földi élet még mindig annyira vonzó számotokra, hogy a világhoz láncol benneteket? A földi világosságot még mindig annyira szépnek találjátok, hogy vakká tesz titeket a mennyei szépség iránt? Még mindig annyira ragaszkodtok a világotokhoz, hogy lehetetlennek tűnik elválni attól? Ha igen, akkor még nem jött el a ti időtök. De ha körülöttetek már minden elvesztette a varázsát, és a földi élet csak üres porhintésnek, a világi hatalom és gazdagság pedig hiábavalóságnak látszik, akkor eljött a ti időtök. Keljetek útra és keressétek azt, amely egyedül maradandó és valóságos, a spirituális életet és annak megkoronázását, a spirituális erőt és a nyugodt boldogságot, amit többé semmi sem zavarhat meg.”

„Elhatározásotok legyen mélyen őszinte, és ne csak felületes. Vegyétek számba a két alternatívát, a világi életet annak elröppenő örömeivel és mulandó gazdagságával, valamint a spirituális életet az örökké tartó boldogsággal és békével. A választás a saját és mások vágyainak teljesítésére való képtelenség, és az önmagukat legyőzve másokért munkálkodók által elnyerhető mindenhatóság között nem lehet nehéz. Hozd meg a helyes döntést és csatlakozz azokhoz, akiknél ez az elhatározás már régen megszületett, és akik állhatatosan a végsőig kitartva diadalt arattak önmaguk felett és egyesültek a mindent magában foglaló Egy Énnel.”

1. fejezet: A REJTETT KOVÁSZ

A rejtett kovász, bár a tudat számára ismeretlenül, mégis szüntelenül ott munkálkodik minden emberben. A Monád tüzes ereje folyamatosan az Ego²-ra irányul és azon keresztül nyilvánul meg. Attól függetlenül, hogy ez a befolyás azonnal hat-e a személyiségre [a halandó emberre], vagy sem, magát a kelesztés folyamatát nem érinti, még a legelvetemültebb bűnök elkövetése ellenére sem.

A létezés két fő jellege és módja, a dualitás (kettősség) és a divergencia (szétágazóság) leginkább a még fel-nem- ébredt ember halhatatlan és halandó részei között érhető tetten. Az Ego éli a saját, nagyrészt benső életét a maga világában, és a fejlődési állapotának megfelelő belső kibontakozási folyamattal foglalkozik. Az akarat, a bölcsesség és az intelligencia az individualizáció³ pillanatától, kezdeti csíra állapotukban, mind jelen vannak.

Földi időben kifejezve nagyon lassan, ez a három erő csíra állapotból embrionális állapotba fejlődik. Belülről a Monád tüzes erejétől serkentve, kívülről pedig az alsóbb elme működésétől stimulálva az intelligencia fokozatosan, több száz emberi élet alatt alakul ki. Ezt a bölcsesség és az intuíció fejlődése követi, és végül az igazi emberi akarat szabja meg az egész létezés irányát.

Ez a három, az intellektus (értelem), az intuíció és az akarat, nem függetlenek egymástól. Az intelligencia nem létezik, vagy nem működik a bölcsesség és az akarat nélkül, bármennyire csekély mértékben legyenek is megnyilvánulva. A bölcsességnek szüksége van az intelligenciára, mint hordozóra, és az akaratra, mint hajtóerőre; míg az akarat függ mind az intelligenciától, mind a bölcsességtől, hogy megnyilvánulhasson a saját természetes szintjénél lejjebb. Mindazonáltal a csírázása, a kibontakozása és a végső tökéletesedése ezeknek a jellemzőknek egymás után történik, bár mindegyikük szüntelenül hat a többire.

Természetes módon, az adott emberi élet tapasztalatai vagy késleltetik, vagy siettetik ezt a folyamatot. Az intenzív tevékenység által kiváltott különleges lehetőségek gyorsítják az Ego fejlődését. Egy csendes vidéki élet csak kevéssé érinti az Ego-t. Egy elkényelmesedett élet sem segít sokat kivéve, hogy a következményei nevelő hatásúak legyenek. Egy bűnöző élet

---

² Ego: a Spirituális Lélek, az emberi testekben újrászülető halhatatlan Én.

³ Az ön-tudatos egyéniséggé alakulás, vagyis az emberré válás

hasonlóan nevelő hatású, de annak kedvezőtlen karmája⁴ több életre kihatóan olyan körülményeket teremthetnek, amelyek úgy akadályozzák a cselekvőképességet, hogy az Ego ennek következtében csak keveset, vagy semmit nem halad előre. A rendkívül szélsőséges bűnök elkövetése pedig olyan karmikus súlyt helyeznek az azt követő inkarnációkra, hogy azokból az Ego semmit nem profitálhat, hanem inkább csak veszíthet.

De még ilyen körülmények között is, a belső Ego kibontakozása folytatódik. Semmi sem tudja megakadályozni, hogy a Monád egyszer majd megfelelő hordozóra leljen az akarat, bölcsesség és intelligencia számára; mert a Monád nyomása állandóan a jobbulás felé hat. Annak tüzes, spirituális ereje, átítatva az intelligenciával, ellenállhatatlanul fejlődésre ösztönöz. Mielőtt hozzákapcsolódna az egyedi hordozókhöz, és azokon keresztül fejlődne, eredeti jellegében univerzális természetű. Sugarai minden irányban egyformán és azonos módon terjednek ki prototípusához, a Naphoz hasonlóan. Hosszú korszakokon keresztül, míg az elementális, az ásványi, a növényi és az állati birodalmakban gyűjtötte tapasztalatait, nem volt tudatában az önkifejezés lehetőségének. Létezett és haladt a tökéletesedés felé, de fókuszátlanul és irányítatlanul. Az individualizáció megtörténtekor sugarai párhuzamosakká váltak és lefelé irányultak a Monádikus sík alatti világok felé, egy előre meghatározott útvonalon, amely áthalad az újonnan létrejött Ego-n és egyetlen fizikai testben végződik, amikor éppen megtestesül.

A Monádikus sugarak, amelyek intelligenciával átítatott elektromos tűz-áramokra hasonlítanak, alkotják a kovászoló hatóerőt, az örökké aktív spirituális „élesztőt” az emberi Ego-ban. Még ha gonoszságra adja is a fejét, vagy gonosz erők befolyása alá kerül, akkor sem tudja semmi kioltani ezt a Monádikus tüzet. Semmi sem hiúsíthatja meg az Ego-nak állandó elfoglaltságot nyújtó ön-tökéletesítés folyamatát, bár a gonoszság szándékos választása minden bizonnyal késlelteti.

Eltévelyedett személyiségek olyan nagy részt szakíthatnak ki a magasabb intellektusból, amitől előfordulhat, hogy az individualizáció folyamatát meg kell ismételni, de amint ez megint megtörténik, akkor a Monádikus tűz kelesztő hatása azonnal folytatja működését. Így Spirituális Lélek soha nem veszhet el, bármennyire mélyen degradált legyen is a személyisége. A szellem győzelme az anyag felett teljesen biztos; mert a szellem kovászoló ereje egyszerre végtelen és ellenállhatatlan, míg az anyag ellenállása és lekorlátozó jellege véges és legyőzhető.

A Monád, aki Ardzsuna⁵ elkerülhetetlenül legyőzi a Kauravákat, akik az Ego-személyiség materiális tudathordozóit szimbolizálják, míg Srí Krisna a Logosz — minden Monád Forrása és Szintézise. Minél nagyobb a mélység, amibe az Ego-személyiség beleesik, annál lassabb az ön-tökéletesítés folyamata. Az idő világaiban lemarad és szenvedést kell elviselnie. De a győzelmet ez sem teszi bizonytalanná. Olyan emberek, mint Hitler késleltethetik, de nem tudják meghiúsítani a Nagy Leheletben és a Monádokban rejlő, a jobbulás érdekében ható Akarat működésének beteljesülését.

Különböző mértékben az egész emberiség kiveszi részét az egyének diadalából és vereségéből. Az összes Monádot az Egy Spirituális Tűz formálta; mind az Egy Lehelet fuvallatai, részei a Monádok szintézisének, a Logosznak⁶. A Monádikus szinten, ezért minden közvetlenül osztozik az összes tevékenységben, minden eredményben, minden tudásban és minden késedelemben is. Az Ego szintjén ez az osztozás némileg csökken, mert az elkülönült egyéniség ideiglenesen elválasztódik az Egy Isteni Monádikus Tűztől és Élettől, egy nagymértékben önállóan cselekvő részbe. A személyes fizikai szinten az osztozás a minimumra csökken; mert ott mindenki különbözik a változatos és nagyon egyedi

---

⁴ Az ok és okozat törvénye, és a törvény működésének eredményei

⁵ Lásd a Bhagavad Gita – Az isteni ének című könyvet, amelyet A. Besant fordított

⁶ Logosz, görög kifejezés. A Szó. A Teremtő Erő, Bölcsesség, Intelligencia és Hang, amely minden dolgot alkotott. Lásd János 1:1-5.

tapasztalatok és karma által, valamint az önálló test miatti személyes függetlenség okán. Ezért csak a Monádikus szinten lehet a teljes egységet felismerni. Csak a fehér fényben válnak a különböző színsugarak teljesen eggyé.

2. fejezet: A CSEND CSARNOKA

A Szentek Útján megtett első lépések a Csend Csarnoka felé vezetnek, ahol az Ösvény első szokásos állomása található. Ez nem egy valódi Csarnok, és a Csend sem e világ csendje. A Csarnok csak jelképes, a Csend pedig egy belső egyensúlyi állapotot jelent. Egy olyan tudatállapotba való belépést, ahol az alsóbb elme minden rezgése lecsendesül, és a figyelem visszavonódik a külső világ dolgaitól. Az, aki a fény lakóhelyét keresi, teljes mértékben befelé figyel, és ott meghallja a teremtő Szót, amely valóban egy új teremtményt kelt életre.

A törekvőnek szüntelenül résen kell lennie, nehogy önző, vágyakkal teli gondolatok és érzések hatoljanak belé. Ezek bepiszkolják egész természetét, beszennyezik a szívét és ezért ártalmasak. A megkísértés a pusztában az önzésből ered, a megkísértő maga az egoizmus maradványa, amely még nem lett gyökerestül kiirtva a lélekből.

A Monád csak teljes csend esetén tud alászállni. Ezért a törekvőnek meg kell tanulnia elcsendesedni. Csak csendben tudja a Lélek Logosza kimondani a teremtő Szót. A Teremtés hajnalát megelőző Csendet kell tudatosan reprodukálnia a törekvőnek az elméjében és a szívében. Ekkor tud a belső Logosz kreatívan megnyilvánulni, mint az okkult hang, amely rendet teremt a káoszban, formát alkot a formanélküliségben, és ami egy új ember megszületését eredményezi.

A csend közepette a törekvő meghallja a Hangot, ami ezt mondja neki:

„Üresítsd ki elmédet minden előítéllettől és engedd, hogy fény töltsé be. Üresítsd ki szívedet minden vágytól és engedd, hogy a tiszta szeretet ragyogjon rajta keresztül. Üresítsd ki lelkedet minden személyes ambíciótól és engedd, hogy a törekvés tüze lelkesítsen téged. Üresítsd ki egész lényedet az önzéstől, hogy az önzetlenség váljon legbensőbb tulajdonságoddá. Ekkor megvilágosodhatsz, ekkor előrehaladást érhetsz el, ekkor magasabb Éned felülkerekedhet alsóbb énedben.”

„Gyakorold ezért önmagad kiüresítését. Vetkőzd le magadról énedet. Válg 'senki'-vé, hogy egy új 'valaki' emelkedhessen fel önmagad mélyéről. Saját vágyaid leghalványabb árnyalata sem színezhets meg lelked tiszta fehérségét. A vágyakkal teli világ egyetlen rezdülése sem törheti meg elméd csendjét. Egész lényedet rezzenetlenül, csendben, reménytelen várakozó állapotban kell tartanod, mintha a hajnal első sugarára, mintha egy közeledő barát lépteinek első neszére várnál.”

Így tisztaságba öltözve, csendben gyökerezve, kiegyensúlyozottan várakozva, az emberi Lélek meglátja a belső fényt, meghallja a legbensőbb hangot, és ettől a fénytől és hangtól újjászületik. Egy új élet kezdődik számára, egyre inkább megvilágosodva a belső fénytől és egyre inkább a belső hangtól vezetve.

A Lélek tekintete most mindinkább a legbensőbb felé fordul, ahol a Szentek Szentje tartózkodik a Lélek Szentélyében és Templomában, a Mennyei Atya valódi lakóhelyén, és ahol egy új Fiú születik az Atya fénye és hangja által.

A Lelket spirituális újjászületésekor a Mester⁷ védelmezi és vezeti. A spirituális serdülőkorban a Monádikus fény és erő kezdi megvilágosítani és belülről irányítani az erre egyre jobban figyelő és egyre jobban hallgató Lelket. Így kamaszkorában erőre és stabilitásra tesz szert. Spirituális felnőttkorára már érett életet él. Mint Mester lép a világ elé, és immár Őrajta a sor, hogy új tanítványok után kutasson. Az érettség további erővel gazdagítja, és Főpapi Hivatalba emeli. A Léleknek többé már nem kell a belső Fényre figyelnie; mert Ő

---

⁷ Egy Adeptus, vagy tökéletessé vált ember, aki tanítványokat fogad.

maga válik a Fénnyé. Ő maga válik a Hanggá, amely eddig távolról inspirálta és vezette Őt. Ő maga a Fény, ami tüzes nyalábokban vetül rá más emberek Lelkeire, amely felébreszti és megvilágosítja őket. Ő maga a Hang, ami tanítja és vezeti embertársait.

Végül Ő, aki réges régen újjászületett, meghal a világ és a bolygó számára, amely eddig emberi otthona volt, és a 'világnélküliség' állapotába emelkedik, ahol tiszta fény és tökéletes harmónia várja. Ott eltűnik a halandó tekintetek elől, és beleolvad az Univerzális Lélekbe, amiből az a Fény tört elő és az a Hang szólt, amely minden dolgot létrehozott. Ezután örök csend veszi körül. Ebben a csendben gyökerezve, Ő már megingathatatlan minden külső hatás számára. Olyan, mint az Univerzum Templomának egyik oszlopa. Megtalálta és végigjárta a tökéletességhez vezető ösvényt.

3. fejezet: AZ EGY AKARAT

Az okkult életben az ember eddig rejtett erőit tanulmányozza, felébreszti, tökéletesre fejleszti és uralja. Ezek az erők minden ember veleszületett örökségei, és valójában a Lélek igazi lényege. Alapvetően csak egyetlen és közös forrása van az Erőnek az Univerzumban és az emberben. Ez az Akarat ereje, a tiszta Szellem ellenállhatatlan hajtóereje, amely az Életet lefelé és kifelé, a Forrásból és Középpontból, a megnyilvánulás területei és szélei felé vezeti.

Az Egy Erő teljesen személytelen, de nem vak. Ez egy intelligenciával átítatott energia, egy Törvény szerint működő önvezérelt erő. Ezt a hindu metafizikusok 'Atman'-nak, a nyugati filozófusok Akaratnak nevezik. Ez a létezés alapja, az Univerzum alapító ereje, és az erő az emberben, amely az erkölcsi felemelkedés, a tökéletesedés felé hajtja, ami az evolúció lényege. Az Akarat a kezdetektől fogva mindenütt jelenlévő és mindentudó, de a mindenhatóságot csak az evolúciós korszak végére éri el. Ez az erő a Természet méhének mélyén fakad, a határtalan Tér alaktalan és szűz tengerében. Ez az első szülöttje az Univerzális Szellem és Univerzális Tér egyesülésének. Ez a Fiú, aki által minden dolog lett, van és lesz.

Az „elsőszülött a sok testvér között”, felruházva tudatossággal, aki ismeri a célt, amely miatt született. Célja a teljesség, és belső készítése hajtja a növekedésre. Amikor találkozik az anyag ellenállásával, elkezdődik a konfliktus, az örökké tartó Armageddon, amelynek segítségével a teljesség elérhető és a szabályozott növekedés megvalósítható.

Végtelenül és kimeríthetetlenül, az Egy Akarat egyre nagyobb erővel és egyre mélyebbre hatolva veszi birtokba az Univerzális Tér anyagát. A mögötte álló hajtóerő az Abszolút Erején és a felébredt, növekvő Akaraton alapszik és abból származik. Az anyag, mint mindig engedelmeskedik neki, és végül a legmélyebb rétegekbe, a fejlődési terület határait is elér a hatalma. Ebben az Univerzumban a határokat a fizikai világ négy eleme alkotja, amelyekből a Természet minden megnyilvánulása felépül. [A szubtilis, tiszta föld, víz, levegő és tűz esszenciák, valamint ezek változatos kombinációiból képződő objektív anyagok.]

Az Élet ott halad az Akarat nyomában és formákba önti az átítatott anyagot. A formák ugyanúgy engedelmeskednek az Életnek, ahogy az anyag engedelmeskedett az Akaratnak. Szépség dereng fel, amint napfény árad a világra. A formákon belül fokozódik az érzékenység, válaszként a belülről ható, a teljesség felé irányuló nyomásra, és a kívülről érkező befolyásra. Az érzékenység ösztönné nemesül a növényben és az állatban, és öntudattá az emberben.

Az oroszlán Szfinx-é válik, emberi fejjel és sas szárnyakkal. A Szfinx hosszú korszakokon át tartó várakozása a megfelelő időben véget ér. Ekkor kinyújtóztatja sas szárnyait. Felemelkedik a magasba, az absztrakt gondolatok birodalmába. Az emberi fej irányítása érvényesül, az állati forma felett. Az ember emelt fővel áll, mint egyén; egy mikrokozmosz, akiben az Akarat és az Élet teljesen tudatosan egyesül, mint ahogy annak idején, az Univerzum megformázásakor találkoztak.

Önálló akarattal, önálló étellel, önálló irányítással, az ember szabad lény az Univerzumban, aki felett csak a Törvény uralkodik. Eleinte ezzel a szabadsággal súlyosan visszaél. Az áthágott Törvény, amely Maga sem tudattalan és képviselői is mind tudatosak, ekkor megváltoztathatatlan intézkedéseivel nyilvánul meg. A fájdalom tanítja meg az embert az igazság útján járni és ez teszi őt az Univerzum törvénytisztelő polgárává.

A teljesség felé ható hajtóerőt önállóan kell uralnia, mert a tökéletesedéshez szükséges Akarat nem akadályozhatja bármely más polgár fejlődését; ez az Univerzum Törvénye. Az ember tanul, engedelmeskedik, és az engedelmesség által még nagyobb szabadságra tesz szert, míg végül maga lesz a Törvény. Ekkor válik igazán háromszoros emberré, aki az örökké áldott Szentháromság, az Akarat és Élet és Törvény alapján épül fel.

Ezután kezdi tudatosan és átgondoltan tanulmányozni, továbbfejleszteni és irányítani önmagában ezt a háromszoros erőt. Igyekszik mesterévé válni az Akaratnak, az Életnek és a Törvénynek. Ekkor kezd foglalkozni az Okkultizmussal [a rejtett, Isteni Élet tudományával a Természetben és az emberben], ekkor kezd okkult életet élni; ekkor keresi meg és ekkor lép rá az okkult Ösvényre. Befelé fordul, a legbensőbb Akarat-Énje felé, ami az Univerzális Atman benne koncentrálódó szikrája, az Univerzális Láng része. Ezt az Akaratot kutatja magában, mert ez az egyetlen valóság számára, ez benne minden más forrása, ez emberi lényege. Minden törekvő és minden okkultista ezt a nagy Felfedező utat járja be korról korra. Ennek az Ön-felfedezésnek a véghezvitele koronázza meg az okkult életet. Ezután az Univerzum Egy Ereje válik egyre inkább a munkaeszközzé. Intellektusa által az alsóbb tudathordozóira alkalmazva, megerősíti és ugyanakkor tisztábbá és szebbé teszi külső énjét és életét.

Az Akarat ereje egyre növekszik benne és az anyag elveszti hatalmát felette. Az Intellektus — az összekötő kapocs a kettő között — tudása és ereje és befolyása szintén fejlődik. Az, ami oly sokáig okkult volt, most nyilvánvalóvá válik és egy új élet kezdődik. Ez a belső élet a Természet és az ember formanélküli tulajdonságaival foglalkozik, az absztrakt elmével és a bölcsesség-szeretet aspektussal, amely a spirituális meglátás forrása. Végül az Akarat egy tudatos fejlődésen megy keresztül. A Magasabb Én, engedelmeskedve az Atmannak, kitágul, megerősödik és megszépül.

Immár a Makrokozmosz lesz a működési területe, és az Univerzum Fénye ragyog rá felébredt Énjére, válaszul annak erejére. Végül bekövetkezik a nagy összeolvadás, ahol a mikrokozmosz átmenetileg eltűnik, hogy teljes tudatossággal és emlékezettel újra a Makrokozmoszá váljon. A dualitás nem létezik többé. Ez az ember célja, — hogy tökéletesítse és odaadja magát az Egésznek. Nagyvonalakban és lényegét tekintve ez az okkult élet, annak oka és célja.

4. fejezet: A SPIRITUÁLIS ÉLET TÖRVÉNYEI

A spirituális élet a gyakorlatban a gondolatoknak, érzéseknek és cselekedeteknek a spirituális kibontakozás érdekében történő, szisztematikus alárendeléséből áll. Szabályok léteznek, azonban ezek mind természeti törvények, amelyek a gyors haladást segítik elő. A kibontakozásra, és annak beteljesítésére serkentő impulzus aktívan benne rejlik az egész Természetben. Ez az anyagba burkolt Szellemtől eredő ellenállhatatlan és folyamatos nyomás, amely a fejlődés és a teljesség elérése irányába hat. A spirituálisan felébredt ember tudatában van ennek a belső készletnek. Az Adeptusságra törekvő tudatosan együttműködik ezzel a benső erővel, önként aláveti magát és koncentrált formában alkalmazza életvitele során.

A spirituális élet törvényei, az Adeptusságot gyorsan elérni szándékozóra alkalmazott Természeti törvények. Ezek lényegében egyszerűek és számuk sem jelentős. Egy törvény az alapja mindegyiknek. Mégpedig az, hogy minden új fejlődési szakaszba történő belépés együtt jár az előző szakaszban élvezett védelemről való lemondással — egy jelképes halállal —, és csak ekkor válik lehetővé.

A tojáshéjnak össze kell törnie ahhoz, hogy a kiscsibe kibújhasson. A maghéjnak ki kell nyílnia ahhoz, hogy a magból növény növekedhessen. Ugyanígy van ez az embernél is, akinél a 'héj' az önzés és az egyéniség kihangsúlyozása. Ezt a kettőt kell eltávolítani, illetve lecserélni az új szakaszhoz szükséges tulajdonságokkal, az önzetlenséggel és az Én-nélküliséggel.

A spirituális élet első szabálya ezért az, hogy az ének meg kell 'halnia', vagyis az önzésről és a kihangsúlyozott egyéniségről le kell mondania. Ezekből az összetört és hátrahagyott héjából egy új ember emelkedik ki, aki ego-nélküli és egyre inkább egynek érzi magát a mindent átható Élettel. Ez a változás természetes módon is meg fog történni, ahogy az emberi fejlődés előrehalad, de az Adeptusságra törekvőnek ezt szándékosan kell magára alkalmaznia, hogy felgyorsítsa a természetes folyamatot az elme és az akarat erre a célra történő intenzív használatával. Ebben nincs semmi természetellenes. Ebben nincs semmi szokatlan kivéve az, hogy a természetes folyamat gyorsabban fog befejeződni.

Ez a spirituális élet vezérlő elve — vagyis az, hogy a Természeti törvényeket önként alkalmazza magára a törekvő, az emberi birodalomból az ember-feletti felé való gyorsabb fejlődés érdekében. Ez folyamatos odafigyelést igényel, mert állandóan elméje előterében kell tartania élete új célját, amíg az át nem hatja minden gondolatát és cselekedetét. A leendő okkultista így válik a felgyorsított kibontakozás eszményképének megtestesülésévé, a folyamatosan alkalmazott belső nyomás segítségével.

Mondanom sem kell, hogy a nyomást szisztematikusan, rendszeresen és következetesen kell alkalmazni, mert ez a Természetes módja. Bár időről időre a Természet is megpihen, de a növekedés felé irányuló nyomás ekkor sem szűnik meg teljesen. Ugyanígy kell tennie az embernek is, aki Adeptusi magasságokba és képességekre törekszik; vagyis folyamatosan fenn kell tartania a nyomást, vagyis a törekvést ezen eszmény és a cél elérése érdekében.

Amint a Természetben az évszakok, a tavasz, a nyár, az ősz és a tél folyamán különböző mértékű növekedés tapasztalható, ugyanígy kell az embernek is a napjait és az életét elrendezni. A Természet módszerét követve, amely mindig rendelkezésre áll és minden esetben követésre méltó példa, az embernek napirendjét és életének periódusait hasonlóan, a célhoz vezető módon kell beosztania. Legyen a reggel a tavasz, a délidő a nyár, az este az ősz, és az éjszaka a tél számára.

Minden reggel törekednie kell nyomást alkalmazni az ego-nélküliség irányába, hogy a héj elvékonyodjon, és végül összetörjön. Minden délelőtt tanulmányozással kell lefoglalnia elméjét, hogy minél alaposabban megértse mind a természetes, mind a felgyorsított fejlődés alapelveit. Délben kontemplációba merülve kell elmélkednie ARRÓL, amely az Egy mindenben és minden Egyben. A nap fennmaradó részét annak kell szentelnie, hogy folyamatos odafigyeléssel élje meg az okkult élet eszményeit.

A világ, az embertársai, a kudarcok és sikerek, valamint az oksági törvény fokozódó hatásai lesznek a tanítói. Szenvtelenül fogadva ezeket, még a történések közepette állva is, tanul belőlük. Saját sikerei és hibái nagymértékben segítenek rávilágítani az alapelvekre, amiket keres, és végül megtalál, mert ezek azok, amelyek irányítják és kiváltják mindkettőt. Ezek az alapelvek és természeti törvények lesznek tanulmányozásának tárgyai, és ezek folyamatos, önmagára való alkalmazása válik legfőbb tevékenységévé.

Itt találkozik először a magasabb élet számos paradoxona (látszólagos ellentmondása) egyikével, amit meg kell oldania. Mialatt önzetlenségre (önmagáról való elfeledkezésre) törekszik, közben folyamatosan szemmel kell tartania magát. Ez ideális esetben inkább önmegfigyelés mintsem önelemzés, és fontos, hogy közben a magasztos indítékot soha nem szabad elfelejteni. Azt, hogy tudatosan eggyé váljon az egész Kozmoszt átható Egy Élettel; hogy biztosítsa ezen Élet számára a legtökéletesebb, legteljesebb, legszabadabb megnyilvánulást, és hogy segítse annak az Életnek a teljes és szabad kifejeződését más

formákban is, amelyek bebörtönzik, sőt talán még gyötrik is — ezek a nemes törekvés céljai. A Keresés alapeszméje a Szolgálat, mert az Adeptus legfőbb jellemzője éppen ez.

Az ön-megfigyelés és az ön-fejlesztés célja nem öncélú. Éppen ellenkezőleg, azért történik, hogy az elkülönült én eltűnjön és segítsen más embereknek is elérni ezt. Így oldódik fel a gondolat, az indíték és a cselekedet helyes alkalmazásával az önzetlenség (önmagáról való elfeledkezés) és az ön-megfigyelés közötti látszólagos paradoxon. Mivel az eszménykép az önálló-egyéniesség börtönéből való ön-felszabadítás, a mindenben ott lakozó Élettel való egység tudata a törekvő egész lényét áthatja.

A gondolat az a gazda, amely az Adeptusság magvát felneveli az emberben, és szintén a gondolat az ehhez használt szerszám. Az elme egyszerre a korlátozások forrása és a felszabadulás eszköze — a második paradoxon (látszólagos ellentmondás); mert az emberi elme az egoizmus székhelye és ezért az elmének, mint az elkülönültség képviselőjének meg kell „halnia”. Egy másik nézőpontból viszont az elme annak az erőnek székhelye, amellyel az Egység először felismerhető és később megvalósítható. Ennek következtében az elmének, mint a Mindenséggel való Egység képviselőjének élnie és fejlődnie kell, hogy elérje a végső beteljesülést.

Ugyancsak az elme az az eszköz, amellyel a nyomást a felgyorsított fejlődés érdekében fenn lehet tartani. Ezért a kora reggelt mindennap az elme használatára és művelésére kell szentelni. Egyedülletbe visszavonulva, a testet teljesen ellazítva és nyugalmi állapotba hozva, egyenes gerinccel, a figyelmet először a Magasabb Énre kell összpontosítani, az elme absztrakt (a valóság összefüggéseivel nem törődő, a szokásos formákat megbontó) állapotában.

A Magasabb Ént először olyan formában kell elképzelni (vizualizálni), ami elfogadható a törekvő látnok temperamentuma számára. Lehet a valóságnak megfelelően felfogni, mint fényt, amely a fizikai testen túli területen messze kiterjedve koncentráliódik. A szívnél van a fény forrása, amelynek központja élénkebb izzással fénylik, mert itt lakozik az öntudat; és az egész ragyogó gömböt áthatja az értelem, ami a valóságban sok különböző szín-árnyalatban nyilvánul meg. A figyelmet folyamatosan ide, az emberben lévő Isteni Tudat hordozójára irányítva, kitartó erőfeszítés segítségével, az emberi tudatosság központja fokozatosan áttevődik az agyból a Magasabb Énbe.

Ezek között akadályt képeznek a fizikai agyszövetek, a koponya, valamint az éterikus, az érzelmi és a mentális anyagok, amelyekből az ember eme különböző teste felépülnek. Ezek az akadályok legyőzhetőek napi rendszeres erőfeszítéssel annak érdekében, hogy a tudatot ezeken keresztül azok fölé, az agyon, az érzéseken és a gondolatokon túlra, a Magasabb, Halhatatlan Én tudatosságába emeljük.

Létezik egy út, amelyen a tudat így mozoghat. Ez az az átjáró, amin a tudat a születést megelőző időszakban a testet öltés érdekében áthaladt. Ez a születés után részben bezáródik, ahogy az elülső kutacs, a fizikai bejárat megkeményedik. A Magasabb Énen történő napi meditációval és az azzal való ön-azonosítással az átjáró ismét megnyitható. A megnyitáshoz szükséges erő a gondolat. Ezért minden nap, lehetőleg több alkalommal, a gondolat erejét erre a csatornára kell irányítani, hogy megnyíljon a gondolat és az akarat ellenállhatatlan ereje által. Ezzel egy időben fentről a Belső Én, amely a Keresés megkezdésére indító impulzus forrása, lefelé irányítja erejét és fényét az elmén és az érzelmeken keresztül az agyba. Így alulról és felülről, az emberi tudatosság két központja, a fizikai és a felső mentális, fokozatosan megközelítik egymást, majd összekapcsolódnak a törekvő gondolatok és a felébredt Akarat által, a megvilágosodás és az énen való felülemelkedés érdekében.

Megerősítő kijelentések segítik az elmének és az akaratnak fenntartani a koncentrált gondolatokat és a határozott nyomást, amelyek alapvetően szükségesek az eredmény eléréséhez.

Például a következő:

„Én Isteni, Örökkévaló és Halhatatlan vagyok. Tudatosan felismerem és megvalósítom Istenségemet, Halhatatlanságomat és Örökkévalóságomat.
Az Énem Isteni. Én vagyok az Isteni Én, Ő Én vagyok.
Az Énem Halhatatlan. Én vagyok a Halhatatlan Én, Ő Én vagyok.
Az Énem Örökkévaló. Én vagyok az Örökkévaló Én, Ő Én vagyok.
Az Én bennem egy az Énnel minden másban. Én Ő vagyok, Ő Én vagyok.”

Ilyen mondatok, mint ezek, mentálisan megerősítve, a felismerés egyre mélyülő mélységével és teljességével arra szolgálnak, hogy felemeljék a tudatot. Gyakran megismételve, folyamatosan koncentrált gondolattal és akarattal kísérve, egészen biztosan átvezetik az embert a Halhatatlanság Hídján, amely nem egy külső híd, hanem benne ragyog.

Túl az újrászülető Magasabb Énen, mélyen a fény Központjában és Forrásában van AZ, amiből a Központ és a Forrás ered. Ez az Egy Láng szikrája, az egyéniség és a létezés valódi központja az emberben, a Monádikus Én. A Monád olyan a Magasabb Én számára, mint a Magasabb Én a fizikai, halandó embernek. A törekvőnek ezért tovább kell mennie, az újrászülető Ego-nál magasabbra, az ember alap-identitásához, amely valójában egy tűz-pont, az Isteni Láng szikrája.

Ahhoz, hogy elérje ezt a legmagasabb és legmélyebb Ént, a mikrokozmosz ember valóságos Énjét, komolyabb erőfeszítést kell tennie. A Magasabb Én részleges felismerésével és megismerésével, amihez a mindennapos gyakorlás hozzásegíti, a tudat kísérletet tesz egy még nagyobb repülésre, egy sokkal jelentősebb áthelyeződésre. Ennek érdekében az egész lényét fel kell kínálnia áldozatként, hogy a Monádikus Én odaadó hordozója legyen. Napról napra és óráról órára a Monádot tudatosan kell segítségül hívnia a Magasabb Énbe és azon keresztül a halandó ember életébe.

Most a tüzet kell úgy elképzelnie (vizualizálni), ahogy korábban a fényt használta. A Monád maga a tűz. Az Isteni Akarat koncentrációja egyetlen szikra-szerű megtestesülésben. A Monád egy inkarnációja a Szellem és a Tűz mindenható Akaratának, amelyben az Univerzum megfogant, amelyből felépült és ami által fennmarad.

Az okkult tűz birodalmába, a spirituális láng régiójába nyer belépést, amint a Monádikus ön-tudatot eléri. Ekkor Isteni erőket csapolhat meg. Az Akarat-erő tüzes és ellenállhatatlan folyama árad lefelé, és a Magasabb Énen keresztül eléri, és rendkívüli erővel ruházza fel a halandó embert a Földön.

Így száll alá a Monád, metaforikusan a tüzes szekéren, a tudat legmagasabb mennyországból a Földre. És így fog az ember ugyanazon a tüzes szekéren, Illéshez hasonlóan, felemelkedni a spirituális tudatosság legmagasabb állapotába. A személyes én és a Magasabb Én pedig újra elnyelődnek és feloldódnak az Isteni Tűz és Intelligencia Monádikus Központjában, ahonnan réges-régen előbukkantak.

A felemelkedés közben megkezdődik a bejárt régiók felfedezése. A megvilágosodott, elragadtatott és erővel áthatott állapot napi önálló gyakorlásával elérhető a felmagasztosuló és kibővülő tudat egymást követő állapotainak egyre mélyülő felismerése. A teljes sikerhez a gondolatban végzett gyakorlást aprólékos gondossággal kell követnie a tetteknek. Az életmódnak egyre növekvő mértékben és folyamatosan ki kell fejeznie a belső ember lelkes törekvését és az elért sikerek eredményeit. A tetteket a gyakorlatban a megfelelő gondolatoknak kell kísérnie. Különben az ember a nagy okkult „bűn”, a képmutatás (álszenteskedés) hibájába esik.

Így kitartással, a számos hibázás ellenére, a törekvő életének napjai és órái egyre inkább spirituálisabbak, eszményibbek, figyelmesebbek és emberségesebbek lesznek. Ez addig folytatódik, míg bekövetkezik egy valódi átalakulás, amely a halandó ember átváltozásában éri el csúcspontját, amikor teljesen a Halhatatlan Fénylő Énné, Magává a

Fénnyé válik. Végül a Fény Maga is átalakul a Tüzes Én hasonlatosságára és az ember Adeptussá válik.

5. fejezet: A TANÍTVÁNYSÁG

Az életpasztalatokat minden emberi lény a Természet műhelyében eltöltött tanulói idő során szerzi meg. Minden erőfeszítés, minden eredmény, minden hiba, minden sikertelenség, minden boldogság és minden fájdalom alapvető szerepet játszik a tanuló számára a kijelölt feladat elsajátításában. Ezt a feladatot a Legfőbb Mester előre elrendelte és kiszabta a hozzá tartozó emberi Ego-k számára. A jövőbeli feladat az a vezérlő elv, amely a Tanító Mester nyújtotta képzést meghatározza. Erre az előre meghatározott feladatra való felkészítés alkotja minden Ego-nak az egyedi tantervét, útmutatását és képzését.

Nagyszámú még fel-nem-ébredt Ego tartozik egy-egy Tanító irányítása alá, mint juhok egy pásztorhoz. A csoport minden egyes tagját egyedileg ismeri, figyeli és őrzi, valamint a legnagyobb szakértelemmel és könyörületes törődéssel a gondját viseli. A Világ Belső Kormányzatának bizonyos Adeptus Tisztségviselői vállalják magukra az emberi lények csoportjainak gondnokságát. Az Adeptusok Hierarchiájában mind a Hét Sugár Adeptus Vezetői felelősséggel tartoznak számos lélek-csoportról való gondoskodásért. [Lásd Geoffrey Hodson: A Hét Emberi Vérmérséklet című könyvében, T.P.H., Adyar]

Az egész emberi faj a világon, minden Monád-Ego a bolygón a Föld Adeptus Hierarchiája Legfőbb Vezetőjének, a Világ Urának a közvetlen felügyelete és oltalma alá tartozik. Alatta teljesítenek szolgálatot rangjuknak megfelelően Adeptus Segítői, akik képességeik szerint egyre csökkenő lélekszámú csoportok irányítását vállalják. Mindig mindenki az Ő együtt érző gondoskodásukat és szeretetüket élvezi. Soha senki, akár csak egy pillanatra sem eshet ki az Adeptusok tudatán kívülre, és még a leginkább ellenszegülő és lázadó személy is biztosan élvezi ezt a védelmet. Nincs olyan személyes gonoszság, vagy önfejűség, nem lehet olyan mértékű gőgös és büszke egoizmusa egy túlfűtött elmének, ami azt a folyamatos, gondoskodó terelgetést visszavonhatná vagy megszüntethetné, amelyet minden ember megkap.

Az egy nemzethez tartozó Ego-k milliói kerülnek az adott nemzethez kijelölt Adeptus Tisztviselő oltalma alá. Az egy nemzetben belüli, a múltbeli, sőt a jövőbeli életeik folytán karmikusan összetartozó csoportoknak is megvan az őket figyelemmel kísérő Megfigyelőjük. Az egyes emberek sem vesznek el ebben az egy-egy Adeptus által pásztorolt milliós csoportban, mert Ő a tudatát akaratlagosan kiterjeszti mindannyiukra. Saját életét árasztja beléjük és rajtuk keresztül. Az Ő akarata serkenti és spirituálisan stimulálja mindannyiukat. Az Ego-k szolgálatának ezen hatalmas folyamatában az évszázadok csak pillanatoknak tűnnek. Az emberek egymást követő életei során, soha senkit egy másodpercre sem tévesztenek szem elől; az egyes újraszületések előtt az Adeptusi és Arkangyali Vezetők alaposan konzultálnak a nem, a társadalmi csoport, a børszín és a környezet körülményeiről.

A Karma Urai⁸ szintén képviseltetik Magukat a Földön, minden kontinensen és minden nemzetben. A karmát gondosan mérlegelik minden új születés előtt és annak végén. A legjobbat, amit biztosítani tudnak mindig és tévedhetetlenül elrendezik. A viszontagságokat amennyire csak lehet mérsékelik. Minden jótékony cselekedetet figyelembe vesznek és felhasználják az ártástól elválaszthatatlan szenvedés enyhítésére. Amikor a súlyos szenvedés elkerülhetetlen, különleges egyedi figyelmet szentelnek az egyénre, hogy túlzottan sok ne kerüljön rá, a megterhelés és a fájdalom ne haladja meg a karma igazságos mértékét és az Ego erejét annak nevelő szándékú elviseléséhez.

---

⁸ Lásd Geoffrey Hodson: Reinkarnáció - Tény vagy Tévedés? T.P.H., Adyar

Amikor az útmutatás és a tapasztalatok, valamint a Természet fokozatos nyomásának eredményeként az Ego spirituálisan felébredni látszik, akkor az Adeptus az Ego jövőbeli küldetését még inkább számításba veszi. Múlt, jelen és jövő egységet alkotnak, a teljes Karma⁹ és Dharma¹⁰ hatására tekintettel kell lennie. A tanítás egyre inkább egyénre szabottá és részletesebbé válik ettől kezdve. Az érintett Ego egyre jobban részt vesz a konzultációban, döntéseket hoz és fokozottan együttműködik azok jóváhagyásában.

Amint jobban és jobban eltölti a beteljesítéshez szükséges akarat és tudatossá válik számára a növekvő belső nyomás, a felébredt Ego kérheti karmikus adóssága gyors rendezését, néha nem törődve a személyiséget érő veszéllyel, amely ezután egy tüzes átalakulás megpróbáltatásain megy keresztül. Ekkor az Adeptus vezeti és figyelmezteti. Végül a Karma Urai hozzák meg a döntést. Az elérhető legjobb eredmény érdekében és a legbölcsebb módon Ők irányítják a nemzet és a szülők kiválasztását, valamint az elviselendő viszontagságok mértékét. Figyelemmel követik az Ego leszületését és különleges felügyeletet biztosítanak számára.

Amikor számos sikeres élet után kifejlesztette az erőt és a stabilitást, és eszményei által vezérelt emberként legyőzte vágyát a világi dolgok iránt, akkor az Adeptus Tanító megjelenik a lélek számára. Eleinte ismeretlenül és láthatatlanul leendő Mestere inspirálja és irányítja belső életét, valamint úgy alakítja a külső körülményeket, hogy a spirituális haladás érdekében a tanítványnak lehetősége legyen Vele szorosabb kapcsolatba kerülni és Őt szolgálni.

Aztán végül leszületik abba az életbe, amelyben rátalál az Ösvényre és tudatosan elindul „a Szentek útján” (Iz 35,8). Mestere figyeli őt, megjelenik álmaiban, serkenti Egója és személyisége fejlődését, felébreszti szunnyadó képességeit és kapcsolatba hozza a felfelé vezető Ösvényen előtte haladókkal, akik elvezethetik a tanítványsághoz.

Ami az Ego¹¹-t illeti, a tanítványság számára mindig tudatos tapasztalat. Mialatt a test alszik, az Ego teljesen éber és képességei birtokában szemtől-szembe találkozik Mesterével, általában az Ő lakóhelyén. Ekkor a Mester felteszi a törekvő számára a kérdést, hogy szándékozik-e rálépni az Ösvényre és az Ő irányítása alatt, tanításait megfogadva haladni rajta. A tanítvány teljesen tiszta képet kap ezen sorsdöntő alkalommal. Szabadon dönthet. A lehetőségek, a szükséges képességek, a nehézségek, a reá váró próbatételek mindegyike feltárulnak előtte. Ekkor visszautasíthatja, elhalaszthatja, vagy akár meg is ragadhatja ezt az óriási lehetőséget.

A tanítványság kibontakozási fázisa az embernél leginkább a növény rügyezéséhez hasonlítható. Mind az embernél, mind a növénynél ez egy új lét-korszak ígéretét jelenti. Az embernél ez egy olyan életmód, amelyet az önzetlenség, az önátadás és az önmagáról való elfeledkezés jellemez, ami végül a tökéletes élet teljes kivirágzásában tetőzik. Az emberi tökéletesség, a virágba borulás, magában foglalja az erőt, a szépséget és a spirituális képességek teljességének kifejlődését.

Egy Adeptus tanítványának lenni a legritkább kiváltság és a legnagyobb lehetőség, amit egy beavatás-nélküli ember elérhet. Ekkor egy emberi lény közvetlen kapcsolatba kerül egy Emberfeletti Lénnel, egy ember egy Szuperemberrel. Rálép az emberiségből a Szuperemberek közé vezető, felgyorsított fejlődést biztosító Okkult Ösvényre. A két rész, vagy birodalom közötti hidat az Adeptus építi fel a tanítvány számára. A létrehozott hídon való áthaladáshoz pedig segítséget, erőt és útmutatást nyújt, és vár reá a másik oldalon.

A Mester megpillantása és annak tudata, hogy végre megtalálta Őt, aki teljes mértékben törődik vele és örökdió felette, már önmagában is rendkívül hatalmas ösztönzést jelent a tanítvány számára. Többé már soha nincs egyedül, mindig gondoskodó szeretet veszi

⁹ Az ok és okozat törvénye, valamint működésének hatásai

¹⁰ Kötelesség; az élet helyes teljesítése

¹¹ A halhatatlan újrászülető 'magasabb én', a spirituális emberi Lélek

körül. Lelkét a Mester ápolja. Tudatában van ennek a ténynek, ami erővel és lelkesedéssel tölti meg. A Mester létezése és az általa elért eredmény a biztosítéka annak, hogy ő is képes lesz ezt véghezvinni.

A Mester ereje és bölcsessége a legnagyobb tiszteletet és szeretetet ébreszti a tanítványban. A Mester jóindulata és jóakarata ösztönzi és inspirálja őt. Határozott jelek utalnak arra, hogy a Mester vigyáz a tanítványára. Éjszakai és nappali látomások felvillanásai bizonyítják a Mester szeretetét és körültekintő gondoskodását. A közvetítőként, vagy csatornaként való részvételt a Mester munkájában a gyógyító erő és energia alkalmankénti, fizikailag is érezhető átadása bizonyítja a tanítvány számára, megerősítve benne fizikain-túli és spirituális kapcsolatot. Kegyelmi áldásban részesül, egyre gyakrabban, amelyet szétsugároz a környezetére is. Megértése elmélyül. Intellektuális képességei növekednek. Tanulmányai mindinkább gyümölcsözővé válnak, agya és elméje különleges képességeket mutatnak. Így a tanítvány a Mester erejének és szeretetének fényében a lehető leggyorsabban fejlődik, és folyamatosan részt vesz a világot segítő munkában.

A tanítvány külső élete nem mentes a bánattól, a feszültségtől és a nagyfokú megterheléstől, bármennyire is fénytel teli belső élete. Életét, a növekvő ereje és kiváltságai ellenére, testi fegyelemnek, minden dologban önzetlen motivációnak, valamint mély és igaz alázatnak kell jellemeznie. Finom akadályok és kísértések szembesítik és támadják meg őt, amelyek mind a hosszasan megalapozott és megszokott önzésből származnak. A régi Ádám nem hal meg könnyen és gyorsan. Megaláztatások és vereségek tarkítják új életét, főleg az elején.

Az akarat az a tényező, amely átsegíti és továbblendíti ezeken. Az első teljesen tudatos megbeszéléskor az Adeptus Tanítójával, majd később a Mestere elfogadott tanítványává váláskor felébred benne és a személyiségébe is leárad a teljes körű megvalósításhoz szükséges akarat. Ekkor Monádikus tűz keveredik az Ego fényéhez. A Mester ereje által ez a kettős keverék a tanítvány elméjére irányulva végül, mint izzó akarat éri el annak éber tudatát. Ez a tüzes belső akarat kitartóan serkenti és erősíti. Megtanulja saját spirituális erejéhez segítségül felhasználva gyökerestül kiirtani vele a nemkívánatos tulajdonságokat, amelyek megkísérthetik és szégyenbe taszíthatják őt.

Ezt a feladatot látja el az Adeptus Mester a tanítványa számára — segít áthidalni a Monád és a földi ember közötti szakadékot azzal, hogy lehozza a Monádikus tüzet az agyba, ami nélkül a gyors tökéletesedés szinte emberfeletti feladatának véghezvitele nem volna lehetséges annak, aki még csak ember. A felébredt belső akarat folytán a tanítvány folytatja eltökélt felfelé törekvését, bár még hosszú, meredek és gyakran sötét út áll előtte, amely a látótávolságán túli magasságokba vezet. Akaratával tudja legyőzni a kísértéseket, amelyek megtámadják, és ezzel tud ellenállni saját vágyai kielégítésének.

A Sötétség erői és Lényei is felfigyelnek növekvő erejére és akadályokat gördítenek útjába. Metszően éles meglátásukkal pontosan felméri gyengeségeit és szándékosan fokozzák azokat, hasonlóan a Mesterhez, Aki a magasabb erényekkel teszi ugyanezt. Kifinomult csapdákat állítanak számára. Érzéki csábításokkal kísértik meg. Ezeket észre kell vennie és el kell kerülnie. Bár látszólag ellenségesek, a Sötétség Lényei és cselszövései mégis hasznosnak bizonyulnak fejlődése szempontjából: felszínre hozzák gyengeségeit és elősegítik felismerésüket, valamint rávilágítanak arra, hogy milyen ellentétes erények kifejllesztése szükséges.

A hibák elkövetése szégyent és bánatot okoznak a törekvőnek, de ezek soha nem végletesen meghatározóak; egyrészt nevelő hatásúak és kellő időben a Monádikus akarat segít majd felülemelkedni rajtuk; másrészt inspirálják őt, hogy eltökélten folytassa erőfeszítéseit a teljes önuralom eléréséhez. Mestere is ösztönzi és tanácsokkal látja el, megmagyarázva számára mind a kudarcok, mind a győzelmek jelentőségét.

Így, nagyrészt titokban, időnként magányban, a belső Ösvény megtalálható és bejárható; és ilyen az a benső élet, amely az embert kiemeli az emberiségből és elvezeti a Természet Emberfeletti birodalmába.

6. fejezet: A TANÍTVÁNYOK HÉTFÉLE TÍPUSA

A Tanítványság Ösvényére való lépés az Adeptusság kezdettől fogva meglévő magjának a csírázását jelenti az emberben. A Mester feladata egyszerre nehéz és megterhelő, annak ellenére, hogy Ő már Adeptus; mert olyan anyaggal kell dolgoznia, — a tanítványa tudathordozóinak anyagával és tulajdonságaival — amely jórészt előkészítetlen, kipróbálatlan és kiszámíthatatlan. A törekvő valódi jelleme és belső természete még csak részben fejlett és ösztönösen fejezi ki magát. A tanítványt önfejlősége és emberi határozatlansága spirituálisan bármikor visszavetheti, ezzel hátráltatva, vagy akár lerombolva a Mester addigi munkáját. A teljes önuralom uralkodó eszméje még nem egészen tölti ki a tanítványt. A visszavonhatatlan akarat, hogy a lehető legnagyobb fejlődést a lehető legrövidebb időn belül érje el még nem ébredt fel és aktivizálódott benne. Bizonyos esetekben ez a fejlődés illetve felébredés csak nagyon lassan megy végbe.

Az Adeptussal való közvetlen kapcsolatból eredő első tüzes impulzus elhalhat. Álbölcselők (szofisták), vagyis tetszetős érvekkel hamisan okoskodó emberek ostobasága keltette illúzió képes a tanítvány elméjét elsötétíteni és megtévesztetni, vagy őt elmebajjal megvádolni. Mindezek próbatételek, amelyek előhívják a tanítvány belső erőit és félreérthetetlenül megmutatják gyengeségeit. Az ilyen élmények keltette reakciók kiszámíthatatlanok, még egy Adeptus számára is, Aki pedig szakértője az emberi jellem értékelésének és az okkult tanításnak. Az emberi kiszámíthatatlanság bármikor felrúghatja terveit és tönkretelheti egész munkáját.

Mindazonáltal a Mester tökéletes képességei a tanítványt segítik, bizonyos időszakokban közvetlenül és láthatóan, máskor személyes tanácsadással és utasításokkal; de dönthet úgy is, hogy háttérbe vonul és ilyenkor a tanítvány csak magára számíthat.

A tanítványok temperamentuma nagyban különbözik, Sugaruknak¹² megfelelően. Az első sugárhoz tartozó emberek [nők és férfiak egyaránt] az akarat emberei, makacsok, gyakran irányíthatatlanok, kimondottan akaratosak, impulzívok és szélsőségekre hajlamosak. Meggondolatlanság jellemzi őket, amint egy cél a szemük elé kerül. Mennyországuk összeomlik ennek következtében, amit saját kezeik által döntenek le, és ez kétségbeesésbe taszítja őket, ahonnan csak a felébredő Akarat erőteljes alkalmazásával emelkedhetnek ki. Az erő és hatalom embereivé, az Akarat Uraivá kell válniuk, és tüzes akaratukhoz stratégiának és bölcsességnek kell járulnia.

A második sugárhoz tartozó tanítványok a bölcsesség és az egyetemes szeretet emberei; ők túl könnyen elcsüggednek, különösen amikor az Ösvénytől elválaszthatatlan csapások lesújtanak rájuk. A cél eléréséhez szükséges akarat és a Mester gyengédsége helyreállítja hitüket és arra ösztönzi őket, hogy tanulmányozzák a tapasztalataik okait, valamint megelőzésük és orvoslásuk módját. Így bennük egyre mélyülő bölcsesség születik. Szívük izzó, arany szirmai ismét kinyílnak és a szeretet rózsaszínű fénye újra átragyog rajtuk. Tisztaság, szeplőtlenség és kitartás a kifejlesztendő tulajdonságai azoknak, akik egy napon majd a Szeretet és Bölcsesség Urai lesznek.

A harmadik sugárhoz tartozó törekvők az intellektus emberei; ők hidegek és számítóak lehetnek, eleinte nem ismerve a szeretet és a lelkesedés tüzeit, amely a reformerek lábát a felfelé vezető úton tartja. Sem a 'quid pro quo' ('valamit valamiért') szokásáról, sem az önzésről nem mondanak le könnyen. Stratégiájuk és taktikájuk öncélú, amelyet a csábító

---

¹² Lásd Geoffrey Hodson: „A Hét Emberi Vérmérséklet”, T.P.H.Adyar

jutalom által elnyerhető előnyök motiválnak. Mesterüknek ügyelnie kell, hogy ezeket az egyébként értékes tulajdonságokat a megfelelő célra irányítsa és felkeltse bennük az önzetlenség megkívánt képességét. Az ilyen elme-uralta emberek a Mester keze alatt is ridegek, vitatkozóak, lelkesedés nélküliek és türelmetlenek lehetnek. Mentális szabatoságuk és meggyőző képességük erejére nagyon büszkék, ám ez egy csapda, amelybe sajnos gyakran beleesnek. Az izzó lelkesedés és a tüzes akarat helyett inkább a Fény az, ami megváltja őket; egy az általuk alkalmazottnál magasabb-rendű érvelés fénye. Nagyobb távlatok és panorámaképek mutathatják meg számukra a rövidlátó-elme okozta hibákat, bármennyire logikusnak is tűnjenek. Így haladva előre újtjukon, ők lesznek az éleslátás és a Fény Urai.

A negyedik sugárhoz tartozó tanítványok a szépség szerelmesei, sokat szenvednek a homályos célkitűzéseiktől, a lelkesedés elvesztésétől, a hirtelen 'hátra arc' jellegű véleményváltoztatástól és a következetlenségtől. Csak a Szépség tudja igazán újra felébreszteni őket, de a bennük rejlő más Sugarak tulajdonságaira is szükségük van, hogy a spirituális magasságokba felemelkedhessenek és fenn is maradjanak. A lángelme tüze sokkal könnyebben eléri ezeket a törekvőket, mint a többi típushoz tartozó embereket. Az Ego fénye leragyog rájuk, inspirálja őket és felszítja bennük az azonnali intenzív alkotó periódusokhoz szükséges ihletet. Egy nagy művészi kihívás, egy lehetőség valami kiemelkedő alkotás létrehozására, a belső nyomás a veleszületett zsenialitás kifejezésére, vagy ezek kombinációja teszi képessé őket, hogy felszárnyalhassanak a magasságokba, ahol a Mester keze alatt formálódhatnak. Az ilyen tanítványok egy napon a Művészet génuszai és a Szépség Urai lesznek.

Az ötödik sugárhoz tartozó emberek a formálisan érvelő elmére támaszkodnak; keresésük közben pontos módszereket és szabályokat követnek. Biztosak akarnak lenni abban, hogy minden következő lépésük józanul megalapozott és precízen végrehajtott lesz, amivel értékes időt veszthetnek az okkult életben, ha túl sokat foglalkoznak a részletek kidolgozásával. Hajlamosak elmerülni a részletek ingoványában, és amikor végre kikecmeregnek belőle, vagy káprázatos sikerrel örvendeztetik meg, vagy csúfos kudarccal szomorítják el Mesterüket. Más Sugarak tulajdonságai is szükségesek, hogy feltűzeljék hidegen mérlegelő elméjüket, amelytől minden cselekedetük származik. Mindazonáltal, ahogy Magasabb Elméjük egyre inkább áthatja az alsóbbat, és amint a konkrét tények kutatásához az absztrakt igazságok keresése is társul, az Ötödik Sugárhoz tartozó tanítványok a Mester leghasznosabb és legmegbízhatóbb segítői lesznek a külső világban végzett munkájában. Folyamatosan Őt szolgálva, illetve minden tapasztalatot megvizsgálva és osztályozva, az okkult tudomány szakembereivé és szakértőivé válnak. A miszticizmus, vagyis a hit a természetfeletti és az érzékeken túli erőkben feltárja elméjükben a Makrokozmosz és a mikrokozmosz mélyebb igazságait és tényeit. Az alsóbb és magasabb világokban pedig egyre inkább megtapasztalják a „noumena”¹³ belső egységét. Ezek a tanítványok a Tudás emberei, valamint az intellektuális és spirituális Fény Urai lesznek, végső soron osztozva a Harmadik Sugáron fejlődő testvéreik eredményeiben.

A hatodik sugárhoz tartozó tanítványok, a lelkes és elkötelezett hívők, általában két különböző típusba sorolhatók: a szemlélődő misztikus, aki csendes és odaadó, illetve a lelkesedéstől izzó reformer, aki csordultig tele van hévvel és mindig aktívan akar a kiválasztott cél érdekében tevékenykedni. Mindegyiküknek meg kell kapni a megfelelő támogatást; őket egy szélesebb jövőkép felé kell terelni és önzetlen lelkesedésre kell buzdítani. A misztikus gyakran betegségek, a reformer pedig rosszul irányított cselekedetektől szenved. Más Sugarak tulajdonságait kell felébreszteni és alkalmazni mindkettőjüknél, hogy különböző megközelítési módszereik célhoz vezethesse őket. A Hatodik Sugárhoz tartozó tanítvány, aki természetes képességeit Harmadik és Ötödik Sugarú jellemzőkkel

---

¹³ „noumena” - magábanvaló dolog. Amit az értelem önmagától merít, s nem a jelenség („phaenomena”) általi tapasztalatból kölesönöz.

egyensúlyozza ki, a nagy célok megvalósítására alkalmas spirituális éleslátás és hatalmas tervekben aktívan végzett szolgálat géniuszává válik. Állhatatosságra van szüksége, hogy az érzelmek változékonyságát kiegyenlítse — bármilyen magasztosak legyenek — mivel ezek jelentik fő mozgatóerejét az Ösvényen való aktív haladásának. Fanatikus intolerancia és szüklátókörűség kerítheti hatalmába, ami késlelteti ezen tanítványok fejlődését. Ameddig nem tudnak megszabadulni ettől, addig a hagyományhoz való ragaszkodás elvakítja és gúzsba köti őket. Le kell győzniük megrögzött szokásaikat, ellenőrzésük alá kell vonniuk szenvedélyes lelkesedésüket és teljes odaadásukkal Mesterük lába elé borulva meg kell tanulniuk az Ő utasításait követni a saját elképzeléseik helyett. Ekkor válnak szenvedélyektől megtisztult hatalmas szentekké és az Odaadás és Önfeláldozás Tanának Uraivá.

A hetedik sugárhoz tartozó tanítványok, a rendezett tevékenység képességét bíró emberek, és sokat szenvednek a világiasságtól. Lelkükben mélyen gyökerezik az a tendencia, hogy a külső formák teljes pompájában fejezzék ki magukat, olyan ragyogást és körülményeket teremtve, amiről úgy vélik hasonló az Istenség legmagasabb tulajdonságához. A fejlődési folyamat során az okkult felébredés azt jelenti számukra, hogy Mesterük irányításával és inspirálásával egyre inkább felismerik a spirituális felségesség és a földi királyság viszonylagos különbségét. Ellenállhatatlanul vonzódva a ragyogáshoz, a pompához, a korlátlan teljességhez, és fokozatosan felismerve ezeket, mint Isten tulajdonságait a Természetben és az emberben, fejedelmi, vagy lovagi életet és királyi utat választanak. A karma elkerülhetetlen korlátok közé kényszerítve megtanítja őket, hogy olyan úton haladnak, amelyen csak mély alázattal átítatott lelkek járhatnak. “Hangsúlyozd az Életet, miközben a formát használod. Tökéletesítsd és csinosítsd a formát, mint az Élet hordozóját. Egyszerűsítsd és rendeld alá az így tökéletesített formát a megnyilvánuló Élet szükségleteinek”; a Sors és Mesterük ezt tanácsolja számukra. Engedelmesen követve az utasítást, ők a Természet belső életének és az ember rejtett erőinek ismerői lesznek.

A Második és Hatodik sugárhoz tartozó emberek spirituális testvérek csakúgy, mint az Első és Hetedik, valamint a Harmadik és Ötödik sugár emberei. A Negyedik sugárhoz tartozókhöz hasonlóan, a Hetedik sugár okkultistái az elmén és a testen keresztül keresik a pontos és szép kifejezését annak a fejedelmi hatalomnak, amit az Istenségben érzékelnek, és fokozatosan felismerik ezeket saját magasabb tulajdonságaikban. Mélyen behatolva az okkult misztériumokba a mágia lesz az eszközük. Okkult ceremóniák, szent rítusok, kölcsönös kommunikáció a Dévák¹⁴ és az emberek között, a spirituális erő generálása, segítségül hívása és szétosztása azok a módszerek, amelyeket a Fény sötétség feletti és az Élet forma feletti győzelme érdekében alkalmaznak. Ez foglalkoztatja őket amint felséges emberré, a Szépség és Erő Uraivá válnak.

Ez a hétféle embertípus, illetve ezek változatos keverékeit képviselő törekvők haladnak az emberi birodalomból az Adeptus Hierarchia felé, a Fényt keresve és követve. Közülük senkit sem utasíthatnak el a Mesterek. A törvény vasszigora úgy rendelkezik, hogy iránymutatást kell biztosítani számukra a keresésben, segítve törekvésüket. Az Adeptusok között a Mesterek [Akik tanítványokat vállalnak] megosztva végzik ezt a feladatot. Minden törekvőre nagy próbatételek várnak, amelyek vagy fényes és tartós győzelemben, vagy megalázó, de csak átmeneti vereségben végződnek.

Az Ember benső istensége legyőzhetetlen, még akkor is, ha a külső megtestesülésben folyamatos vereséget szenved. Ezt a Mester tudja, és ezért soha nem hagyja magára végérvényesen tanítványát, bármennyire ellenszegülővé váljon. Teljes kudarc lehetetlen. A végső siker garantált. A cél eléréséhez szükséges idő az egyetlen, ami kockán forog. A fejlődési idő lerövidítése érdekében a Mester tanítványul fogadja azokat, akik eléggé fejlettek

---

¹⁴ Fénylő Lények. Az Angyali rendek. Lásd: Geoffrey Hodson - The Kingdom of the Gods (Az Istenek birodalma), T. P. H., Adyar

ahhoz, hogy megérdemeljék ezt a kiváltságot, mert hatékonyabban kívánnak szolgálni másokat és hasznosabb életet akarnak élni.

A legfontosabb tény az emberiség számára az, hogy aki készen áll, azt nem kerüli el a Mesterek figyelme; aki az Ego szintjén (benső meggyőződésből) jelentkezik, azt soha nem utasítják el. Az Adeptus Testvériség az emberiséget hibátlan pontossággal és tökéletes bölcsességgel szolgálja.

7. fejezet: A MESTER MEGTALÁLÁSA

A LEHETŐSÉG a Természet jelzése, amely azt mutatja, hogy az emberi Lélek elindulhat a tökéletesség felé. A lehetőség kopogtat annak a háznak az ajtaján, ahol a külső ember lakik, és azt az üzenetet hozza, hogy a belső Én hamarosan kivirágzik. A lehetőség többféle formát ölthet, de mindegyikben hírnöki szerepet játszik a külső világ és a belső ember között. A lehetőség annak a biztos jele, hogy a törekvő készen áll a nagy Keresés megkezdésére.

Amíg az ajtók maguktól szélesre nem tárulnak, a teljes siker a Keresésben késni fog. A törekvő előtt zárva maradó ajtó azt jelenti, hogy még elvégzendő belső munka van hátra, kifizetetlen adósság terheli, erői még nem lettek kifejlesztve, eddig megszerzett bölcsessége még nem elegendő a zarándoklat megkezdéséhez. Ezért azoknak, akik egy Mester lábaihoz akarnak eljutni, de zárt ajtó állja útjukat, gondosan meg kell vizsgálniuk jellemük minden részét. A Mestert tisztán maguk elé képzelve, bele kell vetniük magukat az önfejlesztés munkájába, amely előkészíti őket a Keresésre. Amikor az idő elérkezik, az ajtók szélesre tárulnak és ott fog állni Ő, Aki azt mondja „Jöjj velem”. Ő a vezető, akit kifejezetten azért küldtek, hogy utat mutasson a Léleknek az ismeretlen Ösvényen. Ő az a Barát, aki a múltban került kiválasztásra erre a feladatra.

Ezután jön maga az Ösvény, először talán sima és kellemes, illatos virágokkal szegélyezve, amelyen a zarándok könnyen halad. Távobbb már látszik, hogy magas csúcsok felé kanyarodik, pusztaságon és sivatagon keresztül, ahol a virágok helyét a futóhomok veszi át, a sima út helyett sziklák és tövisek várják, és vad szelek jeges lökései csapnak le az utazóra, megfagyasztani a szívét. Ez kegyetlennek tűnhet, de a Lélek megedződik közben; a szelleme kipróbáltatik és az erős akarata bizonyíthatja erejét. A barátai elmaradnak, a megszerzett javairól le kell mondania, a tömeg csúfolódása kíséri, ellenségek támadnak rá, szerencsétlenség üldözi a meredek Úton.

A kinyíló ajtóban a régóta várt és mindig jelen lévő Barát, a Mester megjelenése felett érzett öröm, és a virágokkal szegélyezett könnyen járható út mentén szerzett első tapasztalatok boldogsága helyett, fárasztó megpróbáltatás, meredek emelkedő és növekvő magány várja. Ekkor a folytatáshoz elszánt szívről kell bizonyosságot tennie. Meg kell mutatkozniuk a várakozással és felkészüléssel töltött évek eredményeinek, amikor megerősítette jellemét. Most látja majd hasznukat, hogy bölcsen és állhatatosan kitarthasson az Ösvényen.

A Hang ismét megszólal: „Tarts ki, óh Zarándok. Teljesítsd a próbát. Semmi ne riasszon el; mert a hegyoldalon Ő ereszkedik feléd, akit keresel; a Mester, Aki távolról figyelt téged. Látva sikeredet, megismerte Lelked természetét, és most eljön, hogy felvidítson és támogatást nyújtson a kegyetlen és borotva-éles Ösvényen való haladáshoz. Ő ismeri jól az Ösvényt, mert már végigjárta. Ő a te előre-elrendelt Tanítód, a kiválasztott Vezetőd, Aki a mennyei magasságokhoz kísér; hozzád kötődik feladata Szellemi rokonságotoknál és a Rend iránti engedelmisségénél fogva, amelyhez tartozik, ami Azok Testvérisége, Akik megvilágítják az Ösvényt. Haladj tovább Felé, még ha nem is látod Őt. Szegezd tekinteted előre, haladj óvatosan és körültekintően, és tarts ki; mert Ő már közeledik.”

Végül bekövetkezik a nagy esemény, amire az ajtó kinyílása utalt. Hosszú várakozás után a zárándok Lélek találkozik Mesterével a felfelé vezető Ösvényen. Leendő tanítványa szemtől szemben látja magas, erős, bölcs és együtt érző Lényét. Szemeiben látszik, hogy mindent tud az elszenvedett fájdalmakról és az elhullatott könnyekről. A Mester ismeri ezeket, és ennek felfedezése az, amely békét nyújt. Lát minden helyet, ahol a törekvő valaha járt és tudja mit csinált; ismeri örömeit, reményeit, félelmeit és elkövetett hibáit. A hibák ellenére eljött, hogy köszöntse őt, és a szemeiből áradó tudás ragyogása tökéletes nyugalmat és a legnagyobb bizalmat ébreszti tanítványában.

Boldog az a leendő tanítvány, aki észreveszi, hogy a Mester mindent tud róla és kezdetektől megbízik Benne. Boldogtalanok azok, akik miután ilyen messze utaztak, kételkedésükkel megzavarják és lerombolják békéjüket. Számukra a felfelé vezető Ösvény elhagyása még létező lehetőség. Ezt tudva, a Mester erős, biztos kézzel karolja át a magányos vándort. Azon a Hangon szól hozzá, amit korábban álmaiban hallott. A fülébe csengő hang, amely zene a szívének, a Mester Hangja, ami üdvözlí és bátorítja őt.

Ez a találkozó a Tanító és a tanítvány között előre-elrendelt volt és a törekvő életében egy új korszak kezdetét jelzi, amelyre oly régóta vágyott; beteljesül a reménye, hogy szemtől szembe találkozhatson a Mesterrel, megismerje Őt és őt is megismerjék. Ebben az élményben mindenkinek része lesz, aki buzgón törekszik, aki felkészül és bölcsen megtervezi a Keresését; reményeit belső erőre, szilárd jellemre, legyőzhetetlen és kimeríthetetlen szeretetre alapozza embertársai és minden élő dolog iránt. Mert a Mester is így szeret, és ez a hasonlóság hozza össze őket az előre kiválasztott találkozóhelyen.

Most már Együtt, mindketten visszanéznek a mögöttük hagyott útra. A Mester megmutatja az értelmét, az üzenetét és az okát az összes tapasztalatnak; így elmélyítve az élet titokzatos törvényeinek megértését tanítványában. Azután ismét előre tekintenek, és a Mester rámutat az Ösvény következő szakaszának próbatételeire és nehézségeire, valamint ezek legyőzésének módjára. Majd közösen megvizsgálják a tanítvány Lelkének mélyét; értéklik erősségeit, gyengeségeit és megtervezik fejlődési folyamatának menetét.

Így a tanítvány megismeri önmagát; megérti múltját és előretekint a jövőbeli céljaira. Minden kétsége elmúlik és minden kérdése válaszra talál. A Mester mellett állva, hallva a Hangját, belülről megvilágosodva a Jelenléte és Ereje által, biztossá válik számára, hogy valóban ez az ő Ösvénye és semmi sem tudja letéríteni.

Messze lent, mégis jól láthatóan, az emberi zsidvásár disszonáns forgatagában, ahol mentálisan és fizikailag mindenki a saját portékáját dicséri, a fizetségét és egyéb járandóságait követeli, izgatott nyugtalanság tapasztalható. Mesterének szemeibe nézve a tanítvány tudja, hogy munkája abba a világba szólítja. Most neki kell más kereső Lelkek vezetőjévé válnia.

A hangzavar közepette, sokféle harmónia hallható. Bátor férfiak és nők küzdenek a gonoszság ellen, ahonnan a disszonancia származik. Ébredező Lelkek várják az ajtó kinyílását és Spirituális Vezetőjük érkezését. „Egyiküknek sem szabad hiába hívnia, vagy várnia”, mondja a Mester, „Légy te a vezetőjük, ahogy neked is volt egyvalaki”.

Áldott közösség, a legmélyebb bizalom, egymás tökéletes és teljes megértése jellemzi a tanítvány és a Spirituális Tanító baráti kapcsolatát. Semmi sem árnyékolhatja be ennek fényét egészen; még ha a tanuló hibázik is, a Mester nem fogja visszavonni tőle szeretetét és nem tagadja meg, hogy rámutasson a felfelé vezető Ösvényre. „Nincs végleges hiba”, mondja, „nincs jóvátehetetlen hiba. Tedd jóvá ezért, és legyen a hibából lépcsőfok a nagyobb bölcsesség és a kevesebb hibázás felé haladva. Minden orvosolt hiba a végső cél, a hibamentesség irányába vezet.”

8. fejezet: AZ ÖSVÉNY ÉS A CÉL

Akármennyire fáradt és megpróbáltatott kívülről, amikor a zarándok Lélek útjának következő fázisához ér, belül teljes nyugalomban van. Meredekebbnek és sziklásabbnak fogja találni az Ösvényt. Buktatók fenyegetik, csapdák készítetik óvatosságra és elővigyázatosságra. Bölcsessége növekszik minden sikeres lépéssel. Lába szilárdan halad felfelé.

A Mester állandóan figyel, mindig és azonnal megjelenik, hogy új feladatokkal lássa el, tanácsot adjon, figyelmeztesse és ösztönözze; mert a tanítványt mélységesen szereti Mestere.

Bajtársai is akadnak, Tanítója más tanítványai, vagy más Mesterek és más Iskolák diákjai. Mindegyiküket hasonló vágy hajtja, hogy legyőzzék önmagukat és a világot szolgálják.

A szellemi látás felébred benne. A fizikai teste elveszti hatalmát felette, és úgy nyílik ki, mint egy sír, amin a „zárókő” elmozdult. A Jóga¹⁵ felszabadítja a Lelket a magasabb világok feltárásával; mert elkezd első kézből megérteni és elfogadni az Élet alapvető törvényeit. Érzékeli azokat az erőket és Intelligenciákat, amelyek az Univerzum és minden benne lévő dolog rendezett kiáradásában és „tökéletesítésében” folyamatosan részt vesznek. Most már olyan ember ő, aki majdnem teljesen kifejlődött, képes egyenesen és félelem nélkül megállni a Természet leghatalmasabb erői és Intelligenciái előtt, mert érti őket. A Monádi magasságokból alászálló erőtől megvilágosodva és megerősödve járja az Ösvényt. A zarándok közeledik céljához.

Egy végső próbatétel vár még rá. Öntudatlanul már készült erre, és sok életen át közeledett felé. Most szembetalálkozik vele, hogy a végső győzelmet megszerezze. Ez a legnagyobb fokú önzetlenség próbája, az elkülönült én érzetétől való végleges megszabadulás bizonyítása. Az „én vagyok én” gondolata Lelke legmélyétől hosszú korok óta elválaszthatatlan. A különállóság érzete szinte kitörölhetetlenül beleivódott tudathordozói atomjaiba. Belevésődött elméje emlékezetébe, formálta idegei és agya működését ez a számtalan őstől örökölt tudás, az „én vagyok én”. Ez a mélyen gyökerező különváltság érzés nem oszlik el pusztán az akarat és az elme ráirányításával. A majdnem kiirthatatlan meggyőződést, csak életeken át tartó türelmes mentális erőfeszítéssel és önzetlen életvitellel lehet kitörölni.

Az Ösvényen szerzett minden tapasztalat segítette ebben. Az élet szélesebb körű áttekintése és minden élet egységének felismerése tágította és bővítette tudatát. A tragédiák, amik során elvesztett mindent, amit eddig a legkedvesebbnek tartott, a Lelkéről lehántott minden külső befolyást és körülményt; a folyamatos lecsupaszodás, amelyen keresztül ment, mind arra szolgált, hogy csökkentse az erejét a különvált létezés megszokott gondolatának.

Ezért, amikor a végső próbatételhez érkezik már részben felkészült, de nem teljesen, hiszen annak a gondolatnak a befolyása, hogy önállónak és elkülönültnek van teremtve minden más lénytől a Földön, még mélyen megmaradt Legbelsőbb Énjében. Most ennek a legbensőbb különváltságnak kell megszűnnie, ki kell égnie, gyökerestől el kell távoznia, hogy soha többet ne térjen vissza. Ezért kezdetét veszi a tüzes megpróbáltatás, aminek végén az önálló én eltűnik, és csak az „én-nélküli-ség” marad. A külső segítség egytől egyig elmarad mellőle. Egyik barát a másik után hagyja magára. Szervezetek, közösségek, mozgalmak, amelyekben eddig részt vett és támogatást kapott, többé már nem számítanak rá.

Az elszigetelt magány érzése egyre jobban elmélyül benne. Egyetlen vezető, vagy barát sem marad. Még az Adeptus Mester, az eddigi egyetlen hűséges Barát, sem segíthet neki. A Léleknek egyedül kell maradnia, mint kozmikus porszemnek a kozmikus magányban. Rájön arra, hogy nincs egyetlen külső segítség, amire támaszkodhatna; nincs Isten, akihez

---

¹⁵ Egység. Ennek a tudománynak a gyakorlásával, felismerhető az Istennel való egység.

imával fordulhatna; nincs Mester, akitől erőt meríthetne. Senki és semmi nem létezik abban a végtelen ürességben, kivéve azt, amit még mindig önmagának gondol. Ez olyan gyötrelmem, amely nem írható le. Összetevői: a teljes egyedüllét rettegésig fokozódó félelme, a látszólag mindazok általi gyáva elárultatás fájdalma, akikben megbízott és a szerettei elvesztése miatt érzett szívet tépő szomorúság; mert úgy tűnik, hogy már senki sem maradt, akit szerethetne.

Elhagyatva egy jéghideg Univerzumban, szükségképpen befelé fordul oda, amit eddig önmagának gondolt, és ott végül felfedezi, hogy nincs elkülönült énje, hanem csak a Mindenség Egyetlen Hatalmas Énje van. Meglepődve, gyötrelmét félig elfelejtve, elkezd felfedezni ezt az új tapasztalatot és fokozatosan a teljes „én-nélküli-ség” állapotába kerül. A paradoxonok itt nem léteznek, mert azok az elkülönültségen alapulnak és ő most az Egyedüli Egy jelenlétében van. Ahogy mélyebben vizsgálódik rájön, hogy az Egység körülveszi és beburkolja. Ekkor legősibb énjének teljessége mérhetetlenül kibővül. Úgy tűnik számára, mintha ő maga tágulna ki az Egy számtalan megnyilvánulásának minden formájában.

Végül az énjét elkülönítő fátyolréteg nem tud tovább nyúlni és vakító fényvel megsemmisül. Az elkülönült én eltűnik; csak az Egy Én marad és ő ezzel az Eggyel azonosítja magát. A vihar elcsitul. Minden félelem örökre elmúlik. A magány és a bánat, amit mások cselekedete okozhatna számára, soha többé nem érintheti meg. Mert ő az a másik is, és mindenkit önmagaként ismer. „Egység”, ezt kiáltja, „azonosság”, ezt dalolja „ez az igazság, ez a cél.” A sötétség és az üresség eltűnnek. Valójában nem is léteznek, csak a tudat elkülönültség- illúziójának állapotában. Amikor ez a Maya [illúzió] szertefoszlik, a fény és teljesség veszi át a sötétség és az üresség helyét.

Felért a hegycsúcsra, ami fehér mintha örök hó borítaná. Győzelmet aratott, végső uralmat szerzett nem csak önmaga, de a Mindenség kimeríthetetlen és végtelen ereje felett is, amely mindenben benne van. Önmagát koronázta meg saját győzelmével, mert utazóként célba ért, és elnyerte jutalmát. A halhatatlanság immár az övé, mert egynek ismeri magát az Egy Halhatatlan Élettel. Így Adeptussá vált; így tett minden Adeptus, és ez az útja minden elkülönült Ének, hogy teljes tudatossággal visszaolvadjon az Abszolútba (AZ), amelyben elkülönültség nem létezik.

Ez az Ösvény áll mindenki előtt, aki keresi, majd megtalálja és végigjárja a felfelé vezető Utat. Mindenki, aki sikeresen teljesíti ezt a feladatot, könnyebbé teszi az Ösvényen való haladást mások számára. Már sokan teljesítették, dacolva a legerősebb szellőkészekkel, megmászva a legmeredekebb kapaszkodókat, kiállva a legnagyobb megpróbáltatásokat és fájdalmakat. Az Út most már könnyebb, Azoknak köszönhetően, akik már teljesítették.

9. fejezet: AZ ELSŐ BEAVATÁS

Amikor a Mester úgy véli, hogy tanítványa eléggé fejlett ahhoz, hogy teljesítse a Beavatási követelményeket, bemutatja őt bolygónk összegyűlt Adeptusai és Beavatottai előtt. Az összehívott gyülekezetben ott vannak azok az Adeptusok és Beavatottak, akikkel a jelölt karmikus kapcsolatban van, vagy akiknek tevékenységi területén korábban dolgozott, és a jövőben szolgálni fog. Ez az összejövétel szinte mindig a fizikain túli világokban történik. A kiválasztott találkozási hely általában ilyen alkalmakra van fenntartva és a résztvevők tudatuk fizikain túli tudathordozóiban látogatják meg.

Amikor a ceremónia teljesen a fizikain túli világokban történik, a jelölt fizikai teste mély alvásba merülve pihen, amit a karma biztosít számára; ez része a továbbhaladást megelőző próbatételnek és annak biztos jele, hogy a törekvő karmikus szempontból készen áll a továbblépésre; mert az ember körülményei és az azokra való reagálásai tükrözik a tudatállapotát, evolúciós fejlődése fokát, és karmikus helyzetét. A körülmények az ember legbiztosabb útmutatói ebben a kérdésben, és jelentős, tisztán fizikai tényezők az okkult fejlődésben.

A környezetet, a körülményeket és a lehetőségeket mind a törvény alapján érdemeljük ki, és ezért van az, hogy ezek oly pontosan mutatják meg az ember belső állapotát és kapcsolatát a Természettel és embertársaival. Még az olyan apró körülmények, mint az elvonulás, vagy a kitűzött időben való álomba merülés lehetősége is mintegy kinyilatkoztatásként fedik fel a felkészültséget, és ilyenkor az Adeptus Mesternek is várnia kell. Igaz, hogy kivételes esetben, mint például az Adeptus Testvériség különleges összejövetelei, egyedi okkult alkalmak, vagy valamilyen fontos tevékenység elvégzése céljából az Adeptus átalakíthatja a körülményeket, de még ezt a lehetőséget is a tanítvány karmája szabályozza, és ki kell érdemelnie ezeket.

Amikor a Beavatás valódi ideje eljön, akkor minden körülmény erre a pontra mutat, minden erő és befolyás ebben az eseményben és pillanatban fut össze. A zodiákus és a bolygóállások, úgy a tanítvány születésekor, mint a Beavatás órájában jelzik a lehetőségét és az időszerűségét a Rítusra való felkészülésnek. Az összes, Beavatottakkal történő kapcsolatfelvétel és az Adeptussal való találkozás mind a Természet türelmes, az emberi Lelken végzett belső munkájának, és a Lélek erre adott kedvező válaszának a kifejeződése. Semmi sem történik véletlenül, sem a múlandó, sem a spirituális világokban. Minden először kivetítődik, mint egy látens lehetőség, ami aztán fokozatosan felébred és kifejlődik, hogy a megfelelő időben, okkult ösztönzés és képzés hatására, elérje a kívánt állapotot.

A Természet pontosan időzíti a főbb tevékenységeit és azok eredményeit. Az emberi birodalomban a lemaradónak és a fejlődésben élen járóknak is kifogyhatatlan figyelemmel biztosít támogatást, tökéletes mértékben a szükségletekhez és az érdemekhez igazítva azt mindkettőnél. Tehát a Természet egyszerre az újszülött „fiú” Édesanyja, az Adeptus Tanító irányítója és a felkészültség jelzője a beavatást végző Főpap és Testvérei számára. Mint Isis¹⁶ fogadja a jelöltet, aki nem törődik a külső világ illúzióival, de tudatában van a belső birodalmak valóságának. Mint Maat¹⁷ üdvözli és értékeli őt. Mint Hathor¹⁸ fogadja be, és mint újszülött gyermekét „szoptatja” őt a pránikus¹⁹ tejjel, a láthatatlan világok életével és fényével. Ezekkel táplálja és tartja fent az új Beavatottat azokban a világokban, amelyekbe most belép, és amiket uralnia kell.

A bölcsesség az elme teje, az intuíció az agy tápláléka, amellyel a Természet Istennője az újszülött Beavatottat kényezteti és ellátja. Ezért a Természetnek jóváhagyást kell adnia, mielőtt a hosszú előkészület megkezdődhetne és a nagyszerű Ceremónia megtörténhetne. Mind a Mester, mind a Beavató a Természethez fordul döntésük megerősítése céljából, hogy ellenőrizzék az Adeptusság magvának meglétét és csírázását a jelölt Lelkében.

A magot megtermékenyítő Monád az Arkangyali alkotó és hírnök. Villámló ereje lángolva árad le, válaszul a Mester invocációjára, a tanítványként való elfogadásnál. A mag csírázásnak indul a Spirituális Lélek anyagának belsejében, a Fény „méhében”, amely a görögöknél az Augoiedes²⁰ nevet kapta. Adeptussága Nap-szerű erejével és fényével, a Mester egyedülálló képessége segíti a Magasabb Én-ben a fiatal növény kifejlődését. A gyökerek erősen megkapaszkodnak az elme, a szív és a testi élet talajában, onnan szerezve meg a szükséges táplálékot; mert az Adeptusság részben a külső ember sok életen át tartó idealizmusának és erőfeszítésének eredménye.

Végül elkezdődik az életek élete, az inkarnáció, amelyben az emberi világból az emberen túli világba történő első Hatalmas Lépés megtörténik. Aktív idealizmus és jelentős erőfeszítés jellemzi a Magasabb Én felébredt állapotát és az, hogy erejével fokozottan képes befolyásolni az alsóbb embert. A spirituális születéshez vezető vajúdat kifejező mély

---

¹⁶ Isis: Egyiptomi Istennő, a Természet és a titkos Bölcsesség megszemélyesítője

¹⁷ Maat: Egyiptomi Istennő, a Rend megszemélyesítője

¹⁸ Hathor: Egyiptomi Istennő, az Anyagi Összetevők és a Természet nőnemű Princípiumának megszemélyesítője

¹⁹ Éltető erő

²⁰ Augoiedes: A ragyogó isteni szilánk, az Ego a kauzális testben

lélektani tapasztalatok és a tudatosság áthelyeződése a konkrét, kézzelfogható dolgokról az absztrakt, elvont értelem felé, valamint az elme beállítottságának változása az én-központúságból az önzetlenségbe egyszerre okoznak szenvedést és örömet amelyekből, mint szülőpárból megszületik a Beavatott bölcsessége. A Természet hatalmas munkája hozta mindezt elő belőle. Mestere hozzáértően sietette és segítette belső kibontakozását. A Monád tüzes erejét küldte le, hogy inspirálja, bátorítsa és kitartásra bírja a nagy törekvésben.

Az Okkult Hierarchia egy magas rangú Adeptusa elnököl a szertartáson. Felügyelete alatt egy Páholy „alakul”, „formálódik” és „nyílik meg”, az ősi szokás szerint. Két Mester mutatja be a tanítványt a Beavatónak és az összegyűlt Testvériségnek, Akikkel a jelölt szoros kapcsolatban áll, mind korábbi mind jelenlegi életeiben, és Akikkel a Sugara szerinti rokonsága és jövőbeni sorsa is összekapcsolja.

Az Adeptus Testvériség, a Rendbe való befogadás ígéretének örvendve, mint egy kehely veszi körül az újonnan nyíló rügycet. Az Egy Beavató²¹ lehívja a Szoláris Úr koncentrált tüzét a Földre, a lassan nyíló virág szívébe. A hatalom szavával és királyi megjelenésével, az Adeptus Főpap lehívja az erőt a Spirituális Napból, hogy lánggra lobbantsa a Belső Ént és áttörje a rügycet eddig körülfogó membránt. A réges-régen az állati ösztönökből és szokásokból az öntudatos emberré váláskor született egyéniesült ének, az elkülönült létezés érzetével együtt, most meg kell szünnie, meg kell halnia. Az én-központúságról esküvel kell örökre lemondania a Beavatott Magasabb Éneknek. Az én egyesítése az Univerzum Magasabb Énjével, az Istenséggel ekkor megtörténik, és amikor minden jel azt mutatja, hogy a jelölt készen áll, a Beavató a Szoláris erővel végrehajtja azt a befejező Beavatási aktust, amelytől a régi Ádám meghal és megszületik a belső Krisztus.

A megfigyelő fejlettségétől függően ilyenkor azt láthatja, hogy egy tűzoszlop nyúlik le a Napból arra a földi pontra, ahol a Szertartás történik, amikor a Nap teljes pompájában „az ég közepén” ragyog. A tűzoszlop alsó vége teljesen magába foglalja és beburkolja a jelöltet. Felül a Beavatott Magasabb Én újonnan szerzett szoláris sugaraival fényesen tündöklök és koncentrikus szoláris fénygömböket bocsát ki. Legfelül a csúcson pedig a Monád villózik és lángol, mint egy ezüst csillag a Spirituális Nap glóriájában, amint átmenetileg eggyé válik a három, vagyis a jelölt személyisége, Ego-ja és a Monád. Sokkal lejjebb, az alvó forma, az Angyali Seregek által őrizve, részesül ebből a megrengető erőből és a hasonlóság törvénye²² szerint számos részében felgyorsul, és egy újfajta fogékonyságot szerez a bölcsesség, a szeretet és a magasabb értelem iránt.

Az éjszaka tovahalad, az üdvözült boldogsággal átítatott, a fényben elveszett, a megvilágosodástól felemelkedett állapotba került Magasabb Én számára az órák észrevétlenül telnek el. Végül minden próbatételt kiállva, a Szent Rítust elvégezve, elnyeri a spirituális lovagi címet és ezt az áldást minden élővel megosztja. Arkangyalok foglalják dalba ezen óra dicsőségét és azt a jövőbeni tündöklő napot, amikor az újszülöttről felnőtt lesz és eléri az Adeptusságot.

Amikor a Főpap visszavonul, bemutatják őt a Testvériség Tagjainak, Akiktől a köszöntés mellé időnként a jövőbeni munkára vonatkozó terveket is kap. Elérkezik a reggel, a Lélek visszatér, hogy felébressze az alvó fizikai formát és fokozatosan továbbadja számára az éjszakai tapasztalatok gyümölcseit.

---

²¹ A Legmagasabb Lény a Földön, annak Spirituális Királya; a Föld Adeptus Hierarchiájának Legfőbb Vezetője, a Világ Ura. Lásd H. P. Blavatsky: A Titkos Tanítás. T. P. H., Adyar, Madras

²² A törvény, aminek alapján az ember kölcsönösen rezonáns fizikai és fizikain túli teste és az Univerzum hasonló részei módszeresen egymásra hatnak. Lásd H. P. Blavatsky: A Titkos Tanítás 5. kötet, Adyar-i kiadás

10. fejezet: A BEAVATOTT ÉLETE

A Nagyobb Misztériumokhoz tartozó Első Beavatáson való áthaladás legfőbb hatása a tudat számára, hogy felébredve működésbe jön, és felgyorsult mértékben kifejlődik benne az emberi princípium, amelyben a közvetlen spirituális észlelés képessége lakozik. A beavatott Magasabb Én olyan szintre lépett be, ahol a megismerő és a megismerés tárgyának kettősségén elkezd túllépni és a kettő egységét felismerni. Ez az új erő a Beavatás következménye — felismerni az egységet, valamint inkább belülről észlelni és tudni, az eddigi csak kívülről történő helyett. A megfigyelés tárgyát annak belsejéből is megismerheti, mert a megfigyelési pozíció ezután már nemcsak külső lehet. A külső megfigyelés az elme emberi princípiumán keresztül működve most már kiegészülhet az intuíció princípiumán át történő közvetlen belső megismeréssel.

Minden élő egységét az Egy Énnel, és mindenki más Énjével tudatosan felismeri a Beavatás folyamata során. Az intuíció princípiuma és képessége felébred és működésbe lép. A Beavatott teljesen ön-tudatosan élvezi az elidegeníthetetlen és elválaszthatatlan egységet minden lényel és minden dologgal a saját észlelési tartományán belül. „Tudom, hogy egy vagyok mindennel”; ez a mondat írja le legjobban a tudatnak ezt az állapotát. Tudatosan egynek lenni mindennel azt jelenti, hogy mindent belülről ismer.

A nézőpont, ahonnan ezt a tudást nyeri bármely tanulmányozott dolgról, a bennlakozó Élet és tudat. Ezzel egyesülve megismeri annak a dolognak a lényegét és belső természetét. Kívülről látja, és belülről intuitívan érzi. Így tudása egyszerre mély és gyorsan létrejövő; kezd olyan lenni, mint egy igazi látnok, aki képes áthatolni a külső formán és megismerni a belső Életet. Távolság vagy közelség, magasan vagy mélyen bármi, ami tudatának körébe kerül, annak teljességében megvizsgálható számára, az ez-ideig csak részleges megismerés helyett — messze meghaladva egy Beavatás-előtti ember képességeit. Szellem és anyag, Élet és forma, Tudat és tudathordozó, egyszerre megismerhető a kibővült és kimagasló képességű tudattal rendelkező Beavatott ember számára.

Ennek a tapasztalatnak a hatása a külső emberre az, hogy leegyszerűsödik a gondolatvilága. A vágyai sokfélesége, a különféle elgondolásai, a sokirányú érdeklődése, mind fokozatosan csökkennek, és ez a folyamat végül az elme és a célkitűzések teljes leegyszerűsödéséhez vezet. A formával való elégedetlenség eltűnik az Élettel való elégedettségben. A tényektől való megcsömörlés helyét átveszi az alapelvekkel való tisztába kerülés. Ennek következtében a világi bölcssek számára időnként együgyűnek tűnhet. De a spirituálisan bölcsesknél ez csak a leegyszerűsítettség állapota. Az Egység áldott állapotának szimbóluma mindig egy kisbaba; és a Beavatást, ami ide vezet, allegorikusan a Születés jelképezi. A Beavatott egy gyermek, akit egyetlen cél tölt ki; hasonlóan, mint az újszülöttnél az élni akarás. De míg az újszülött akarata az, hogy éhségét a kívülről megkapott táplálékot magába szívva elégítse ki, addig a Beavatott akarata arra irányul, hogy éhségét az Univerzum végtelen Életével való teljesebb egység felismerése csillapítsa, aminek közepette immár tudatosan létezik. Ezért még mindig az Élet a cél, és még több élet szükséges ahhoz, hogy megismerje; de már nem csak kívülről, hanem egyre mélyebbre hatolva, belülről megismerve.

Most nem a magasságok, hanem a mélységek vonzzák, amint tudatosan és szándékosan lemerül a létezés Központja és Forrása felé, amely paradoxonként az elme számára, egyszerre van meg benne, és minden más lényben és dologban. A Beavatott így tudatosan kezdi követni a hazavezető utat ahhoz az őseredeti forráshoz, ami Kútfeje minden Életnek és minden lénynek.

Ez a Keresés elvonja magasabb tudata egy részét a világi élettel való foglalkozástól. Közömbössé válik az anyagi dolgokkal szemben, kivéve azokat, amelyeket közvetlenül használnia kell; így kiszorul életéből a javak mohó hajszolása, ami egykor annyira lefoglalta.

Ezért egyre inkább 'másvilágivá' válik, és keresése már nem a dolgok sokféleségére irányul, hanem az Élet teljességének növekvő felismerésére. Ez a változás fokozatosan történik, ahogy az alsóbb ember a Földön visszatükrözi a Magasabb Én spirituális belefeledkezését a határtalan Élet újonnan felfedezett Mennyországába.

Mi ez a mindenben benne rejlő Élet, amely most a Beavatott Magasabb Én fő környezetét alkotja? Ez minden Lélek igazi Lelke, az Univerzumot meglelkesítő Princípium, a benne lakozó éltető közeg, ami az egész Teremtést élteti. Ez homogén, mégis atomi. Mindenütt jelenlévő, mindent átható, de részecske finomságú. Mindent átjáró, de helyileg koncentrált, mint csíra a Beavatás-előtti emberben, mint a tudatosság aktív princípiuma a Beavatás után, és mint engedelmes tudathordozó az Adeptusban, ami a mindentudással és mindenütt jelenvalósággal ruházta fel.

Mikrokozmosz spirituális Napok, mindegyik az Élet Makrokozmosz Forrásának mása, alkotják az Univerzális Élet világának atomjait, amelyben a Beavatott tudata újszülöttként felezmél. Ez az óceán, ez a mélység, amelyben találja magát, mintha milliárdnyi aranszínű Nap fényétől csillogna és ragyogna. Lassanként egy szívveréshez hasonló ritmikus hullámmás válik fokozatosan érzékelhetővé. Ennek forrása a mindenütt jelenlévő Szív, amely egy még magasabb világhoz tartozó Princípium. Minden atom egy miniatűr szív, amelyen keresztül, mint egy állandó és töretlen ár, a tudatos, tüzes, elektromos Erő, amely az Univerzumot élteti, örökké hömpölyög. Ez a belső Isteni tűz nem aranszínű, hanem fehér; ez az Alkahest²³ és a Kether²⁴ amitől, és amivel minden dolog létrejön és átalakul.

Az Őseredeti Akarat a megnyilvánuláshoz az Őseredeti Bölcsességet használja, mint közeget és eszközt, és ezáltal kapcsolódik az Univerzális Elméhez. Ez mint Háromság működik, ez a Három az Egyben, ami által minden dolog lesz, fenntartatik és tudatosan fejlődik. Ez a Háromszoros Istenség, akinek Jelenlétébe a Beavatott felemelkedik, vagy „megszületik”.

11. fejezet: NEHÉZSÉGEK ÉS VESZÉLYEK AZ ÖSVÉNYEN

A Beavatottak életébe való belépés az „újszülött” számára sok külső és belső problémával jár. Sok kiigazítást igényel tőle, hogy fokozatosan megtanuljon úgy élni, mint aki egységben tudja magát az Élettel és minden élő dologgal. Az Egy Élettel való azonosságot a Beavatási Rítus alatt rövid ideig megtapasztalta, de ez kezdetben nem tartható fent. Azonban a tapasztalat emléke serkenti őt, és az egység ténye egyre gyakrabban villan bele elméjébe. Ilyenkor megtapasztalja az azonosságot a Természet egyes részeivel, például ásványokkal, virágokkal és fákkal, az állatok és madarak, valamint embertársai életével. A mindenütt jelenlévőség csírája kihajtott és gyorsan fejlődik benne, növekedése közben az egység megtapasztalását eredményezve.

Mindez kiigazításokat kíván meg tőle a más emberekkel való kapcsolataiban. Az ő spirituális boldogulásuk válik legfőbb törekvésévé, és minden érintkezés mögött a segítő szándék motiválja és az, hogy soha ne akadályozza őket a felfelé vezető útjukon. Ez minden emberre vonatkozik, az egyszerűre és az intellektuálisra, az alacsony- és a nemesi származására egyaránt, mert mindegyiküket zárandoktársaiként látja és ismeri, akik a tökéletességhez vezető úton járnak. Az úgynevezett ellenségeire — akiknek száma egy ideig növekszik — többé már nem neheztek, és nem is támadja vissza őket. Az olyan lenne, mintha

---

²³ Az alkímia univerzális oldószere (arab szó). Misztikus jelentése az ember Magasabb Énjének azon képessége, amellyel át tudja alakítani alsóbb ösztöneit azok szellemi ellenpárjává, ezzel kiiktatva a betegségek csíráit, megújítva és meghosszabbítva az életet.

²⁴ Korona (héber szó). A Kabbala szerinti Élet Fájának első, legmagasabb Sefira-ja, amelyből a többi kilenc kiárad. (Lásd Geoffrey Hodson: The Kingdom of the Gods c. művét.)

saját magát támadná, és mindenki mást, aki él. Nem védekezik a személyét érintő igazságtalansággal szemben, de bátran megvédi azokat, akiket igazságtalanul bántanak, ezek lesznek az életét irányító elvek. Megfékezi harciasságát és ellenőrzése alatt tartja elhamarkodott önvédelmi ösztönét. Az elme, a beszéd és a cselekvés megszokott, az elkülönültséget kifejező módjait, felül kell bírálnia és le kell küzdenie.

Lassan, de biztosan gondolataiban, szavaiban és tetteiben az Egység eszméje kezd uralkodni, meghatározva egész jellemét és önkifejezését. Ez nyugalmat és belső egyensúlyt eredményez, amit fenn kell tartania. Egyre inkább úgy él, mint aki belépett egy hangtalan világba, a lét és a gondolatok birodalmába, ahol minden csendes. Egyre inkább ott akar élni, önfenntartóan és a legnagyobb békében. Még az élet viharai, és a karmikus adósságai gyors felszámolásából eredő szenvedések közepette is, önmaga egy részét a tudat magasabb birodalmaiban tartja, megingathatatlanul az alsóbb világok hatalmasnak tűnő hullámaival szemben. Szilárdan áll, mint egy szikla a viharban; mozdíthatatlanul, mert abban a központban gyökerezik, amely saját lényének végtelen Forrása csakúgy, mint mindené, ami létezik. Így a Beavatott fejlődik, kibontakoztatja erejét, szembesül a próbatételekkel, visszafizeti adósságait és kialakítja magában a Beavatottak hozzáállását az élethez és a létezéshez.

E spirituális kamaszkor közben Magasabb Énje mélyén más erők is kicsíráznak és növekedésnek indulnak. A Beavatás erejének állandó ösztönzése működik benne, amitől Magasabb Énje fejlődik, akarata és intellektusa erősebbé és mélyrehatóbbá válik. Az Egy Beavató ereje az Atmikus Tűz, és ő ezzel került kapcsolatba, amikor a Thyrsus, a Hatalom Pálcája megérintette. Azóta ez, mint állandó belső készítés szüntelenül hajtja, felébresztve és hatékonyra fejlesztve benne minden képessége csíráit, valamint Sugara különleges erőit. A Szoláris magasságokból egy fehér, tüzes, elektromos erőáramot hívtak le az ő fejébe és szívébe. Ezután ez szakadatlanul működik benne, mint egy stimuláló, spirituálisan serkentő hajtóerő. Ez az áram személyiségét is felvillanyozza, minden gondolatának, szavának és tettének olyan erőt és így nagyobb felelősséget adva, amely általában nem jellemzi hasonló mértékben a Beavatás-előtti fejlettségi állapotot.

Ez az Atma a Szoláris Logosztól ered, Akivel a közbenső Logoszok, a Világ Ura és az Adeptus Főpap közvetítésével, a Beavatott Ego első alkalommal került egyenes tudati és erő kapcsolatba. Ez az alászálló erő és ez a sokkal tudatosabb egység-érzet a Központi Forrással hatalmas mértékben felgyorsítja a Magasabb Én fejlődését, rendkívül serkenti az összes természetes evolúciós folyamatot és az alsóbb én intelligens reagálása esetén, jelentősen siettetni az Adeptusi szint elérését.

A nagyfokú megterhelés ezért elválaszthatatlan a Beavatott életétől. Szüntelen nyomás nehezedik belülről mind a Magasabb, mind az alsóbb énré. A minden élővel való egység felébreszti benne a felelősségtudat egyre mélyülő érzését. Az egész világ nehéz és fájdalmas karmájának súlya a vállaira nehezedik, és elkerülhetetlen bánatot okoz szívében. Emiatt szomorú lesz; mert az emberiség bánatához, amiben osztozik, hozzáadódik a saját karmája gyors kiegyenlítéséből és harmonizálásából eredő is.

Belülről azonban egy magasabb élet ismerete segíti; ereje növekszik és tudatosságának tágulása az Élet egysége felismerésének egyre gyakrabban ismétlődő elragadtatásában nyilvánul meg, ami összehangolja az Istenséggel. Elméjének ereje is bővül és fejlődik. Sok eddig érthetetlen dolog gyorsan és biztosan érthetővé válik számára. A magasabb és alsóbb elméje összeolvad, és ennek következtében az utóbbi megvilágosul az elmúlt életekben megszerzett okkult tudás és alapelvek ismeretétől. Korábbi életek egykori személyiségei megosztják a jelenlegivel tudásukat és erejüket. A múltbeli tapasztalatok látványa és emléke visszahozzák azokat a régi képességeket, amelyek eddig csak a magasabb elmében voltak tárolva, de most már az alsóbb elme és az agy számára is tudatosan elérhetőek.

Az életszemlélet és a cselekedetek iránya ebben a fázisban egyre inkább intellektuális, és ebben nagy veszély rejlik. Az elme valóban a Valóság²⁵ gyilkosa és még egy Beavatott sem mentesül ennek a törvénynek a hatása alól. Önzés, önteltség és büszkeség fenyegeti az „újszülött” tiszta egyszerűségét és önzetlenségét. Résen kell lennie, nehogy ezek beszennyezzék és megfertőzzék énjét. Néha Istenhez hasonlatosnak érzi magát, amikor a Szoláris erő árad belé és rajta keresztül. Szellemi képességei a legragyogóbbnak látszanak, amikor ennek hatására intellektusa kitágul. „Óvakodj a büszkeségtől”, mondják neki az idősebbek, látva növekvő erejét és magabiztosságát, és ezért figyelmeztetik őt.

12. fejezet: A MÁSODIK ÉS HARMADIK BEAVATÁS

Amikor az önzés és büszkeség veszélyét elhárítva, legalábbis átmenetileg, tiszta alázat jellemzi gondolatait és életét, a Beavatottat ismét bemutatják az Adeptusok Gyülekezete előtt. Egy második és sokkal jelentősebb Beavatási Rítus veszi kezdetét, és a Nagyobb Misztériumok egy magasabb fokozatában részesül. Az Első Beavatás során megnyitott és azóta fokozatosan kiszélesedő csatornákon keresztül egy sokkal nagyobb mértékű Szoláris erőt hívnak le rá, aminek segítségével még mélyebbre merülhet az Egy Örök Élet végtelen óceánjába.

Ez alkalommal az emberi értelem legbelső rétegeit érintik meg és hozzák működésbe. Az elme mélységei, amelyek eddig sötétek és mozdulatlanok voltak, most a tüzes erő érintésétől harmonikus összhangba kerülnek a Szoláris Elmével. A mentális folyamatok jelentősen felgyorsulnak. Az elme szikrája felizzik és lángba borul. Úgy tűnik számára, hogy most már mindent megért, sőt mindent tud.

Ha a tudósok Sugarához tartozik, akkor felfedezi az anyag és az Univerzum struktúrájának okkult jellemzőit. Ha filozófus, akkor teljesen megérti a minden dolgot kialakító és megformáló Univerzális Gondolatalkotást és vele a formák modelljeiként szolgáló Östípusokat. A magasabb és alacsonyabb intellektusból álló teljes elméje most már egyesült, csodálatosan kitágult, és ha temperamentuma szerint tanuló típus, akkor a Második Fokozatú Beavatott nagymértékben fejlődik megértésben és tudásban.

A veszély, ami ekkortól fenyegeti, szintén növekszik. Minden korábbinál jobban kell vigyázni, nehogy a Démoni Büszkeség a túlzott önzés, a hidegen számító gondolkodás és az elkülönültség pusztaságába vezesse, és ott sikeresen megkísértse őt. Ebben a szakaszban sok törekvő kudarcot vall. Személyiségük szintjén akár több életre is visszaeshetnek a Beavatás-előtti önzés és elkülönültség állapotába. Még így is — hacsak esküvel nem tagadja meg teljesen az Ösvényt és nem fordul ellene azoknak, akik eddig segítették őt, egy válaszfalat húzva maga és a Szentély közé — a belső Erő folyamatosan munkál benne, és végül kihozza a mélységből és szenvedésből, majd még nagyobb sikerekhez segíti.

A munka az egyik biztos védelem a Misztériumoktól való különválás ellen. Nemes célért dolgozni, különösen ha sok ember javát szolgálja, egy olyan hidat épít, amelyen át lehet kelni az intellektuális büszkeség szakaszából a spirituális tisztánlátás és alázat állapotába. Új magasságokat fog megmászni. Új látásmódra fog szert tenni. Spirituális felemelkedést tapasztal, és spirituális igazságokat ismer fel.

Az Ösvény most még nagyobb magasságokba, még meredekebben vezet felfelé. Az alsóbb ember átalakulásának a felsőbb ember hasonlatosságára végbe kell mennie. Az egész fizikai testet alá kell rendelni a Szellemnek. Előkészülve az Adeptusi fokozat későbbi elérésére, a Monádikus Tűz majdani alászállására, a Halhatatlan Én fényének át kell

---

²⁵ A Valóság: az örökkévaló és változatlan, az átmeneti és mulandó dolgok ellenében. Az előző intuitív felismerése „meggyilkolható” (elnyomható) az alsóbb elme különbségeket hangsúlyozó, állandó analízisre való túlzott hajlama miatt. Erre utal az okkult aforizma: „Az elme a valóság gyilkosa. A tanítvány ölje meg a gyilkost.”

ragyognia a halandó testen. Általában ekkor a visszavonultság és a csendes magány időszaka megadatik a zarándok számára, akinek értelme már felemelkedett annak a Bölcsességnek a jelenlétébe, amely az egész Teremtésben megtestesül.

Az örök Élet hatalmas óceánját, amelybe a spirituális születéskor először merült bele, most már alaposan kiismerte; és az a Lény, akinek ez a teste, már Saját Jelenlétébe vonta a felfelé törekvő zarándokat. Ekkor közvetlenül is látja, hogy az örök Élet vizeit tudatosság hatja át. Értelme járja át és talál nyugalmat abban a határtalan Tengerben. Isten mindenütt jelenvaló Élete a hordozója az Ő Mindentudásának; és a Mindentudó Istenség most Jelenlétébe vonta a zarándokat.

Ennek a Hatalmas Egynek, az Egy Univerzális Elme Képviselőjének és Megtestesülésének ragyogása és nyugodt ereje lenyűgözően fenséges. Ő a testet öltött Demiurgosz az Univerzum meglelkesített Életében. A Beavatott egy rendkívüli Alak nagyszerű látványában részesül, Aki úgy sugárzik, mint ezer Nap; az Örök Tűz és Fény izzásával tündököl, amely mintegy megkoronázza.

„Én vagyok a Valóság a valótlan közepette”, zengi ekkor a Hang. „Én vagyok a Fény a sötétségen túl; a Halhatatlanság, amihez a halálból minden ember felemelkedik. Jöjj hát Hozzám.”

Ekkor a Beavatott megérkezik Abba, Ami az egész Teremtés Szíve; hasonlóan, mint ahogy tanítványként egykor Mestere a szívébe fogadta. Elnyelődik a Létezés Szívében, egy időre elmerül minden Élet valódi Központjában és Forrásában, intellektusa felmagasztosul és tudathordozói átszellemülnek. Végre nyugalmat talál, így ott marad, mint a Létezésben feloldódott én-nélküli lény, teljesen szabadon — és ha csak ideiglenesen is — az elkülönültség minden illúziójától mentesen. Megtapasztalja az intellektus felmagasztosulását, amely az értelemnek az én-ről való teljes lemondását követi; mert csak ekkor, amikor az én meghalt, mert a korábbi önmaga megölte, lehet a teljes én-nélküliséget és a Mindenség Egy Énjével való egységet elérni.

A tudat tekintetében ez az a tapasztalat, amibe a Harmadik fokozatú beavatott, a 'Színeváltozott', felmagasztosul. Megint nincs egyedül. Az Adeptusok ismét összegyűlnek, hogy tanúi legyenek diadalának és segítsék annak elérésében, amely a léleknek születése²⁶ óta messze a legnagyobb eredménye.

A kísértések és próbatételek e szakaszon való áthaladás során szinte elviselhetetlenek, a világi hatalom és az intellektuális kiválóság csábításai szinte ellenállhatatlanok. Úgy tűnik a nagysághoz és a hatékony szolgálathoz vezető útnak része, hogy az ember felbecsülje és elfogadja saját szellemi képességeit. A világ elvárja tőle az intellektuális ereje világi célok érdekében történő felhasználását. Olyan tisztséget ajánlanak fel számára, ami emberek vezetőjévé tenné. Mégis, ennek elfogadása az elkülönültség illúziója és a megkísértő Büszkeség szolgájjává tehetné. Világos meglátása annak, hogy mi Valós és mi valótlan, nagyon lényeges abban az órában. Intuíciója segítségével csalhatatlanul át kell látnia a siker csillogásán, és meg kell látnia mind a csalétket, mind a csapdát abban. Esküvel kell megtagadnia a nem-Ént az Egy Én, a külsőt a belső, az örökké hamisat az örökkévalón igaz miatt. Az út befelé vezet, és nem kifelé. A nagy utazást a Középpont felé kell folytatni, vagyis távolodni kell a peremvidéktől.

Csak egyetlen tisztség elfogadható ebben az időben. Az, amit az Adeptus Testvériség választ ki számára, akikhez élete tartozik, és nem az, amit a világ ajánl fel neki. Lehet Főpap, akár az emberek előtt, vagy olyan Rítusokon, amik zárva vannak a külvilág elől. Nem lehet azonban pusztán világi vezető, kívül állva és elkülönülve attól a belső tisztségtől és ideáltól, és mégis sikert aratva. A Főpapság ön-megtagadást és ön-feladást igényel. Világi emberek világi vezetőjének lenni önmaga előnyben részesítéséhez és így kudarchoz vezethet. Az

---

²⁶ Lásd A.E. Powell: A Kauzális test és az Én c. művében az Egyéniesülésről szóló fejezetet. (Magyar Teozófiai Társulat, 2008.)

emberben lakozó Júdás mindig az árnyékban leselkedik, és arra vár, hogy elárulhassa. Ez a próbatétel, amely megelőzi és követi is a 'Színeváltozási' Beavatást, és ezen minden 'Színeváltozott' Beavatott győzedelmesen átjutott, hogy ott állhasson az Egyenrangúak között azon a Hegyen, amely minden hasonló diadal színhelye.

Ekkor megtörténik a tudat teljes visszavonulása az összes látszatformából az Élet Szívébe. A Beavatottat az Élet magába fogadja, az Élet elismeri és megkoronázza, azzal az Isteni Erővel, aminek az Örök Élet az ellenállhatatlan és mindent átható hordozója. Soha többé nem képes a forma becsapni és foglyul ejteni őt, még ha vissza is kell térnie az életbe egy forma segítségével; mert most már ismeri az Egy Örök Életet és eggyé vált Azzal, ami benne lakozik, az Életben megtestesült Univerzális Elmével.

13. fejezet: A NEGYEDIK ÉS ÖTÖDIK BEAVATÁS

A végső diadalhoz vezető utolsó megpróbáltatást kell most elviselnie. A Színeváltozás magasságából, a Harmadik Fokozatú Beavatott önként leereszkedik a mélybe. Az emberek világába kell megérkeznie, még ha utolsó alkalommal is. Fennálló tartozásait a nemzetek és az egyének felé meg kell fizetnie. A Természet a legteljesebb mértékig behajtja rajta minden tartozása teljes fizetségét. Minden fájdalmat, amit életei hosszú sorozata alatt okozott és még nem gyógyított meg, most meg kell gyógyítania.

A hátralévő adósság még erősen ellene szól. Hétszáz, vagy még több emberi élete folyamán sokszor súlyosan megszegte a testvériesség törvényét, megsebezve egyéneket, csoportokat, tömegeket. Mindent, amit elkövetett mostanra már vissza kellett volna fizetnie. Mindenkiért, akit megsebezett, de nem gyógyított meg, most sebesülést kell elszenvednie, hogy teljesen megfizesse adósságát és tökéletes egyensúlyba hozza mérlegét. Ezért önként alá kell szállnia a spirituális magasságokból, ahol felmagasztosult, az emberek világába, ahol látszólag lealacsonyodik. Még nem érte el a végső összeolvadást Azzal, amellyel átmenetileg már egy volt. Még nem érte el a végső felszabadulást az emberi lét és annak minden bánata alól.

Azonban a magasságok emléke vele van. A Monád ereje táplálja és élvezi annak az Életnek a töretlen támogatását, amelyben egy nap majd biztosan eltűnik, még ha a szenvedés Passiója, amely a Negyedik Beavatással jár, átmenetileg meg is fosztja ettől a tudástól. Halad előre célja, és a mindközül a legkegyetlenebb törvényszék, az emberiség hamis ítélőszéke felé. Még nem Adeptus, és vannak gyenge pontjai. Még nem mentes az adósságtól, így sebezhető. Még ember, és így emberként mutatkozik. Becsületébe gázolnak. Méltóságteljes viselkedése provokálja a gyengébb emberek megvetését, és tiszta élete miatt a gúnyolódás céltáblájává válik.

Ha rendelkezik okkult erővel, amellyel megvédhetné magát, most azokat nem használhatja. Emberfeletti erőket csak a Testvériség munkája érdekében, vagy bizonyos emberek megsegítésére használhat, de sohasem önmagáért. Ezért tehetetlen és kiszolgáltatott, bár valójában erős és képes lenne megvédeni magát. De ennek így kell lennie, mert célja az abszolút 'én-nélküli-ség'.

Hamarosan kegyetlen csapások kezdenek záporozni rá. Nemsokára a sokaság megvetően leköpi, és szégyenteljes halálát követeli. Rövidesen a sötétség bezárul körülötte, elvakítja a fájdalom és gyötrelem bénítja meg az agyát. Egy időre spirituális látása is elvész, és azt hiszi, hogy teljesen egyedül van. Csak belső, legyőzhetetlen akarata marad vele ebben a rettenetes megpróbáltatásban, az akarat, amely akkor sem adja fel, ha minden más cserbenhagyja. Az alászálló Monádikus tűzből született akarat lángol benne, és szinte fanatikus magasságokba emeli és táplálja, miközben már minden külső támogatás eltűnni látszik. Ő, aki egy volt az Univerzális Élettel és Elmével, most szenvedésében eggyé válik az Univerzális Akarattal.

Így spirituálisan megkoronázva átlépi a Negyedik Nagy Fokozatot, és megkapja a Negyedik Beavatást, és feliratkozik abba a könyvbe, amelybe élete múlhatatlan eredményeit feljegyzik. Nem oda írják, ahol az emberek is láthatják, hanem a Természet emlékezetébe, az Akashába²⁷, amely győzelme feljegyzését örökre megőrzi.

Akarat által megkoronázva, akarat által felruházva, akarat által trónra emelve, a Negyedik Fokozatú Beavatott kiemelkedik abból a keresztre-feszítésből, amely csak az ő emberi énjét érinti, annak elkülönültség érzésével. Egyesült az Univerzális Akarattal, a mindenható erővel, amely a szükség órájában tört fel benne és táplálta annak végéig. Nirvána, megváltás, felszabadulás várja őt, amikor emberként utolsó munkáját kell elvégeznie, utolsó leckéjét megtanulnia, utolsó erejét kifejlesztenie és utolsó, legfőbb készségét megszereznie.

Azután, mint Ötödik Fokozatú Beavatott, az emberi természete fegyvereit a legvégsőkig és penge-élesre edzve, mint győzedelmes harcos, leteszi harci felszerelését és belép a békébe. A győzelem, amit emberként aratott az övé mindörökre. Semmi sem tudja többé sikeresen megtámadni. Adósságait megfizette, felszabadulása teljes, mentes minden bajtól.

Mint Adeptus, végül önmagát Beavatva, még ha küzd is a világ megsegítéséért, Ő Maga soha többet nem vesz részt háborúban. Felülemelkedett a viharokon, túl van minden viszályon. Békés elragadtatásban, egyként él a Legfőbb Akarattal, Élettel és Elmével.

Az Ösvény, amelyen most továbbhalad a csak az Adeptusok által látható magasságok felé, túl van az emberi látómezőn. Az, amit Ő elért a Földön, most a Naprendszerben tovább folytatódik, és ott kell helytállnia. Aztán azon túl, a szélesebb Kozmikus valóságban, az Adeptus növeli hatalmát, egyre feljebb jutva a Kozmikus Cél felé.

Végül, elhagyva a megnyilvánult világokat, teljesen Ön-tudatosan fog várakozni a megnyilvánulatlan küszöbén, hogy a Kozmikus nap estéjén, mindennel együtt visszasüllyedjen az Abszolútba.

VÉGE

---

²⁷ A természet azon finom, éterikus rezgésekkel jellemezhető világa, amelynek egyik tulajdonsága, hogy kitörölhetetlenül rögzül benne minden esemény.